

Кољо

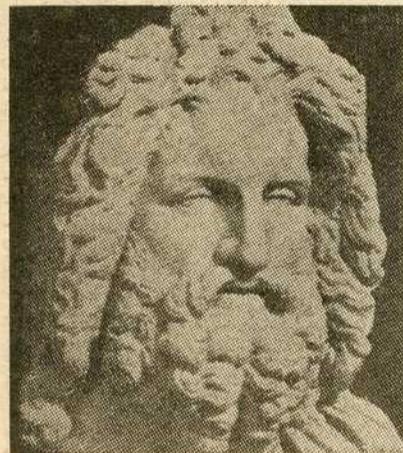
СРПСКИ НЕДЕЉНИ ИЛУСТРОВАНИ ЛИСТ

Број 98 13 новембар 1943 Дав. 5

ИСТОРИЈА ЈУДСКОГ ЛИКА

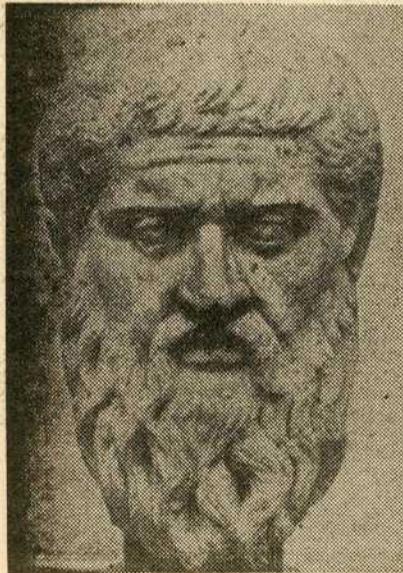
Одебан Гижи

Којој талас за таласом тако се смењују покољења, племена и народи. Има много племена и народа, давно несталих, о којима историја ништа не зна. Не знамо чак ни њихова имена. Једино знамо за оне

Зевс, Отац богова и људи. У његовом зику вајар — кип потиче из петог века пре Христа — изразно је очинску благост и узвишено достојанство. Тако је грчка уметност, тако је грчки човек, развијао врховно божанство. И бујна власаста коса и густа коврчава брада биле кроз векове идеал грчке мушкине лепоте, све до доба Александра Великог када ће голубрадни човек постати идеал.

народе којима је успело да оставе трагове, да свом народном генију нађу израз и да тако сачувaju и своја имена пре то што ће — по вечном неумитном закону — нестати. Историја је уствари бележење великих и малих промена, несталих у вечном ходу човечанства. Највећа је историја оних народа који су нам оставили безбројне споменике и

Платон (427—347) највећи грчки филозоф престављен је онако какав је стварно био. Велико чело и нешто суморно лице. Тип мислиоца. Ова Платонова глава већ већ никог заједничког са идеализираним портретима, који улешавајући типизира лепоту. Ово је дело реалистичког посматрача и приказивача, али самлик, само лице има у себи много идеалистичког као што и долиже мислиоцу.

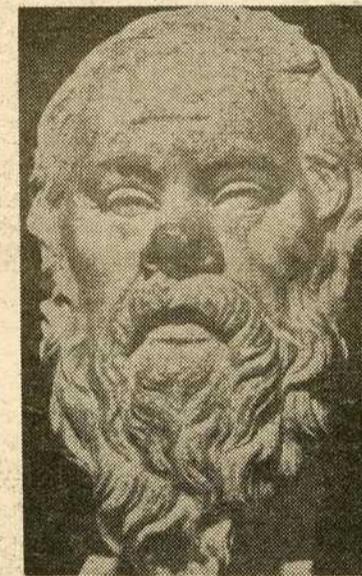
који су се најбоље остваривали кроз уметност.

Уметност, као верно и племенито огледало, најбоље нам показује какви су

били поједини народи. И они древни народи, којих данас нема више, и они који су још увек у пуној снази или равниту. И тако кроз уметност упознајемо и јутски лик. Зато је историја уметности у неку руку и историја јутског лица.

Занимљиво је и научно посматрати историју јутског лица кроз уметност. И ми ћemo у неколико поглавља изнети ту веома занимљиву и узбудљиву историју јутског лица и облика. Видећемо како су изгледали древни Грци, Римљани, Египћани, како су нам сачувани ликови оснивача вера, Конфучије, Буда и Мухамед.

Почињемо с древним Грцима, јер су нам они најближи данашњој култури, јер је њихова култура једна од основних данашње европске културе. Грчког човека најбоље ћemo упознати кроз вајарство. Попреја и кипови приказују нам древног Грка од доба Хомера па

Сократ Платонов учитељ, није био, као што је глава показује, леп човек. Према појмовима грчке лепоте био је шта више и ружан. Глава коју објављујемо дело је Лизипа, али је извађана дуго година после његове смрти, по предању и отуда је донекле поред свог реализма, улешана.

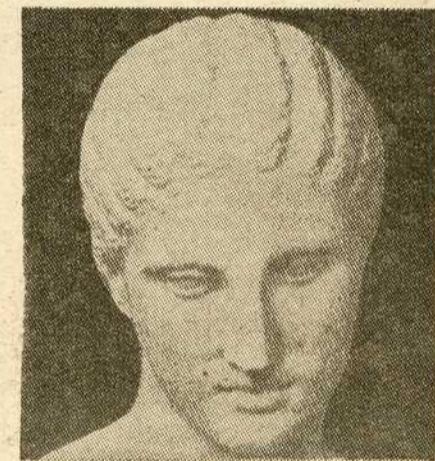
све до пропasti грчких држава и даље државе су пропале или уметност односно култура дуго су се још држале и мношто утицали на формирање римске културе. Грчки типови претстављају читаве галерије. Видимо грчког човека идеализованог и стварног. Грчка култура имала је у главном два главна извора: јонски (арисии) и дорски (пелопонески). Атина је извршила њихово сједињење и створила онај диван склад, ону равнотежу и оно савршено обликовање које је и данас узор класичне лепоте.

Грчки уметници црпeli су своје мотиве највише из митологије, позоришта (игре) и спортског живота. Али, грчки уметник, човек своје богове и богиње није другије могао да замисли већ као људе. Грчки се богови непрекидно мешију са људима. Претстављају неко грчко божанство грчки уметник, иако је идеализовао лик, претстављао је грчког човека. Оно што је пред собом видeo, — а видео је углавном лепе људе — уметник је пренео у мрамор, камен или бронзу.

Живописна природа, јутске страсти, славна дела јунака, дубоке емоције, е-

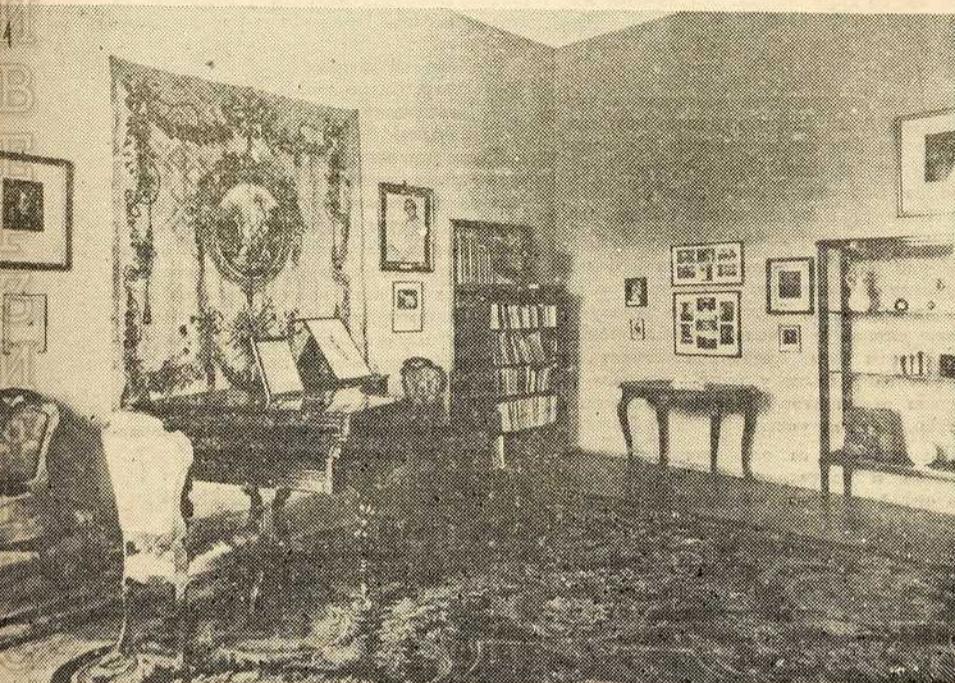

рија јутског лица у древној Грчкој. Од огромног броја споменика, кипова, по-преја, рељефа, слика, мозаика или вазни, објављујемо само неколико најкарактеристичнијих и најмаркантијих, који ће најбоље илустровати оно што је већ речено. У ликовима Зевса, Платона, Сократа, Александра Великог или у идеалном лицу грчке жене, какву је видео Праксителес, најбоље ћemo уочити оно што чини величину и лепоту грчке уметности односно класичног грчког лица.

Александар Велики (356—323 пре Христа) инспирисао је многе уметнике. Најчуванији је портрет који је за живота израдио Лизипос и који је служио као узор свим доцнијима. Овде приказујемо лик великог војсковође како га приказује један мозаик нађен у Помпеју. Идеални лик грчког човека из Александровог доба. Голобрад. У његово време, поводећи се њиме, људи су бријали браде и бркове и само су филозофи и даље остали брадати.

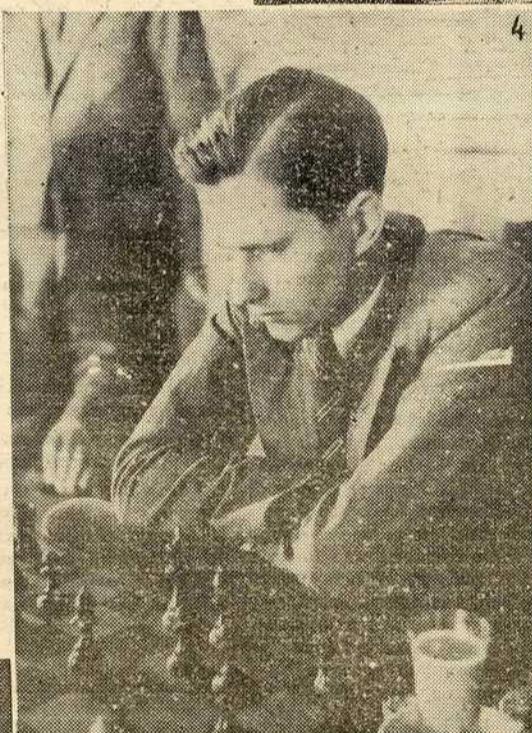
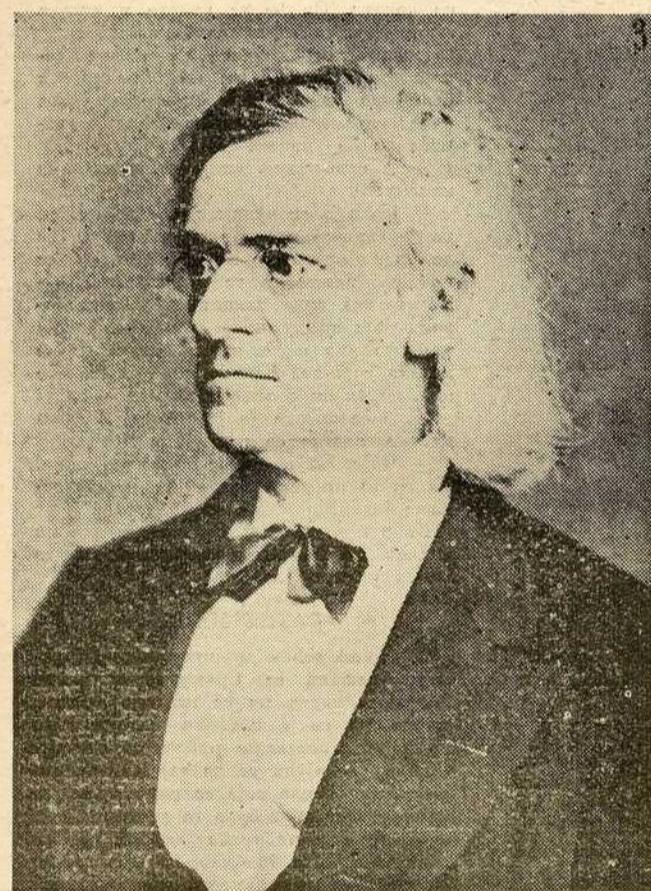
КРОЗ СВЕТ

1 — У Кракову је недавно отворен „Шопенов музей“. Поред осталих у њему се налази и „Плајел“-клавир, који је славни музичар нарочито вољео и на коме је компоновао своја дела.

2 — На Далеком Истоку одигравају се важни политички догађаји: под војством Јапана ствара се нова, независна Велика Азија. У том смислу проглашени су и Филипини, некада америчка колонија, независном сувереном државом. На слици, која је стигла белинограмом, први претседник Филипина др Јосиф Лаурел, после објављивања независности Филипина, поздравља манифестанте.

4 — Међународни шаховски турнир у Мадриду завршио се победом Естонца Паула Кереса, који је добио дванаест партија за редом и од четрнаест могућих поена постигао тринаест. Ово је врло уверљива победа каква се ретко постиже на међународним такмичењима великих мајстора.

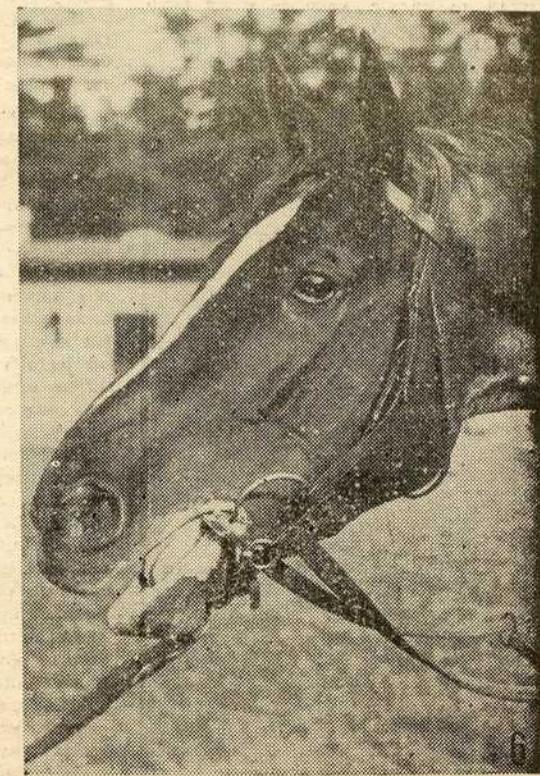

3 — Ових дана навршило се четрдесет година од дана смрти великог немачког историчара Теодора Момзена. Његово дело „Римска историја“, коме је посветио сви живот, од епохалног је значаја за историјску науку.

5 — „Насмејана седморка“ зове се балетски ансамбл најмлађих у Немачкој који много објављава.

6 — Доласком зиме завршена је тркачка сезона како код нас тако и на страни. Највећи успех постигао је Алгей, који је победио у пет највећих немачких трка (Трка 100.000, Гран при Немачке и Трка Бече) и свом сопственку донео 188.500 марака (око четири милиона динара). Ево слике тог драгоценог коња.

(Снимци: Б. Ф. А.)

„Појубо је мој...

пише: БЕБА МАЗАРЕВИЋ

Драга Олгице,
Владимир ме је овога тренутка оставио... Не, немој мислити да ме је напустио, и ако си чула свашта о нашем животу! То није прекид. Још нешто рушније. То је крај.

Ја сам га испратила до пристаништа. Експулса је радостан. Дотакао се мовој лица, стегао ме за обе руке. И оставио ме је сву узбуђену. Његова марамица држала је, реда ради, и то више због оних који су били око њега.

Видела сам га на палуби, како брижљиво враћа у цеп своју марамицу, и више се окреће једној отменој силуети. Он одлази у једно местанце на Дунаву, његово предузеће га шаље тамо. Треба да остане тамо дugo, годину, можда две. Да ли ће ми се икада вратити? Пишем је јемајући више сува, и сва искидана једињац! Мислила сам да само деца могу тако да јецају.

Већ месецима се Владимир удаљавао од мене, у пркос мојој нежности и односности. Један раскид, тих, без судара, ће сејена...

Прво сам мислила да је нека интрига. Видела си, кад си дошла у Београд на осам дана, како се предано удварао нашој младој рођаци Вањи. Видела сам више се њихове руке додирују, и њихове узбуђене погледе. Ја нисам знала коју љубав је.

Није он осећао ништа време њој, већ је био равнодушан пре маени.

Ја сам сувише стара за њега. Године не играју улогу. Он је две године старији од мене, али је, уствари, млађи за десет. Ти га познајеш: грађен чврсто, увек свежа лица, сребрнасте косе; поред свега тога неуморан, увек готов на изразак, да види неки филм, меч, или премијеру. Заводљив је, и то сада више, него у младости.

Ја сам много променила. За једну риму. Допустила сам да се угојим. Он ме је зато мало задиркивао, у шали, али је сам инак осетила да се у себи вутио због тога. Зато сам хитала да ковратим своју виткост. Држало сам строгу дијету. То ме је заморило. Задим сам боловала од грипа који се отежао. Када сам усталала, моје лице је било измењено, у боре се урезала у моје прсте. Сад сам била скоро сува, са избораним целом. Било ме је страх чак и да проћем поред огледала. Коса је почела да седи. Обојила сам је, али рђаво. Он није приметио или се прашао да не применећу. Али сам осетила како се мало по мало удаљава од мене. Пустила сам га да излази сам, с пријатељима у позориште, у кафани и биокон...

Једнога дана, дошао је сав блестав њени. Његово предузеће га шаље на кујне време из Београда. Први пут, после дугог времена, загрлио ме је. Говорио је брзо, објашњавајући ми све користи те мисије, како се може тамо утредети, затим се добија већи положај...

Против золова

Pyramidon

таблете

Отпак. ред. С. бр. 19.999 од 6-X-1942

Добија се у свакој апотеци

Када одмах тада замислим како ме дочекује на кеју, затвореног лица, стиснутих уснича и ледене учтивости. А иза њега витке сликуне подрнелих ногу, мишавих рамена и широких сукња. И све те же се око њега. Тада ми се сручи хладан туш на главу.

Опости ми ове дуге исповести, али тако ми се срдец изјада. До виђења најдам се...

Твоја Сања

*

Додкан је, два часа а можда и три ноћу... Али ја сам данас исушиле срећна да бих могла заспати. Спаковала сам мој пртљаг. Сутра ујутро путујемо за Београд. Кајем „ми“... Али, да, Олгице, Владимир ми се вратио. Ту је, у суседној соби.

Морао је да се врати пошто је један директор дао оставку. Изненадио ме је, не јављајући ми ништа. На улазу у имање сишао је с кола и дошао пешаче. Ја сам баш прелазила терасу са корпом са рубљем у руци, кад сам угледала непознатог. Корачао је лагано, вукући ноге од умора.

Познала сам га тек код оне наше трешње, и испустила котариду. То је био он! Али један Владимир озбиљнији и човечнији. Три месеца га је мучила болесна јетра, коју је крио од мене... Ја сам потрчала. А он је застao да ме гледа:

— Како си лепа! рече стежући ме у паруџе.

Ја писам могла да говорим од узбуђења. Он се наслонио на мене.

Пишем ми с илаже где се купају све елегантне жене из колоније предузећа... Сваки дан, у 5 часова, тенис... Сви га воде. Даме се отимају око једног неуморног играча. Владимир изгледа, не штеди онако, како је замишљао. Али ће зато његов положај бити одмах већи после ове мисије.

Као што видиш, мислим без љутње на његову срећу у даљини. Редовно ми пишем, и о свему ми прича. Нисам ни толико очекивала... Бацим се на писма, па их халапљиво читам. Сртнем по неко женско име, од кога ме срдеће заболи. Увече, узмем сва његова писма од пре неколико месеци, и тако могу да пратим, — бар тако замишљам — његова пријатељства. Презимена постају имена: Петровићка постаје Дези, у белом никету, Јовановићка зове се Кати, и увек у шортсу од шаптунига.

Прелетим писмо до краја, надајући се реченици, где ме зове. Али, већ осамнаест месеци како је тамо а ни једна реч није била позив. Зашто би звао жену која није била млада, која би му покрачила саја његовог положаја тамо.

Ја сам опет отежала. У мојој шареној хаљини од прошлог лета, која је била широка, једва се познајем. Једино ми је струк остао витак. Руке огрубеле од рада у врту, јасно казују да маникюрке нема на 50 километара. У осталом никде и не идем, само недељом у пркву.

Овај живот добро ми чини. Када би видела моје подрнеле образе, боре су несташе...

Како би нам било лепо овде, њему и мени. Али њему се овде није никада видело.

Бојим се драга Олгице. Увече се бојим. Затијурим лице у јастук да не гледам, а опет га видим, и бојим се да се никада више неће вратити... да се неће никада вратити.

Има дана када ме обузме неко нестриљење лудо, па бих се спаковала, узела лађу, и отишла тамо да га ново-вадијем.

Историјске илузије анекдоте

ЧИЧА-ИЛИЈИН ЛИЧНИ ОПИС

Било је то у доба предбалканских ратова кад се чича-Илија решио да попсе неког лумпераја пређе у Земун на гулаш. Пре тога наврати у полицију да добије објаву. Практикан узе да попуни листу.

- Како ти је име?
- Илија Станојевић!
- Занимање?
- Глумац!

Затим практикан диге главу да би узео чичин лични опис, а чича зајмурио на десно око. У објаву уђе: Главе округле, кратке проседе косе, широког носа, ћорав на десно око... Подиже практикан главу да узме даље податке, али тада је чича већ жмурио на лево око. Би преbrisano оно „јорав на десно око“ и уђе „јорав на лево око“. Пондигне практикан опет главу, а чича сад опет десно око затворено.

— Па на које си, бре, око ћорав, све-да ти глумачког? — продера се практикан и узе да пише нову објаву.

С КАМЕНА ТРАЖИ СЛУЖБУ

Неки млад Србин из прека по спршним универзитетским студијама дошао у Србију да тражи место и умolio Чаја, познатог кнегежевог шалацију, да се заузме код кнеза Милоша.

— Добро, брате! — рече Чаја, па му прстом показа на бињекташа. — Иди на онај камен и стој ту док кнез не напије из конака. Он ће те видети и питати шта хоћеш, а ти му слободно кажи.

Младић, мислећи да Чаја озбиљно говори, заиста се попе на бињекташ и стрпљиво је чекао. У неко доба кнез изиђе из конака, спази човека на камену на ће упитати Чају:

— А што, море, онај човек стоји на камену?

— Па и ја се чудим, господару! Вели да је спршио све науке, дошао у тебе да тражи државну службу и попео се на онај камен да те одатле моли. — Затим, кад виде како кнез заврте главом, Чаја продужи: — Али сумњам да тај шта зна и да много вреди. Да је доиста спршио велике школе и да што зна, не би он с камена тражио службу!

Кнез се досети да је среће Чаја на место, слатко се наслеђа и рече

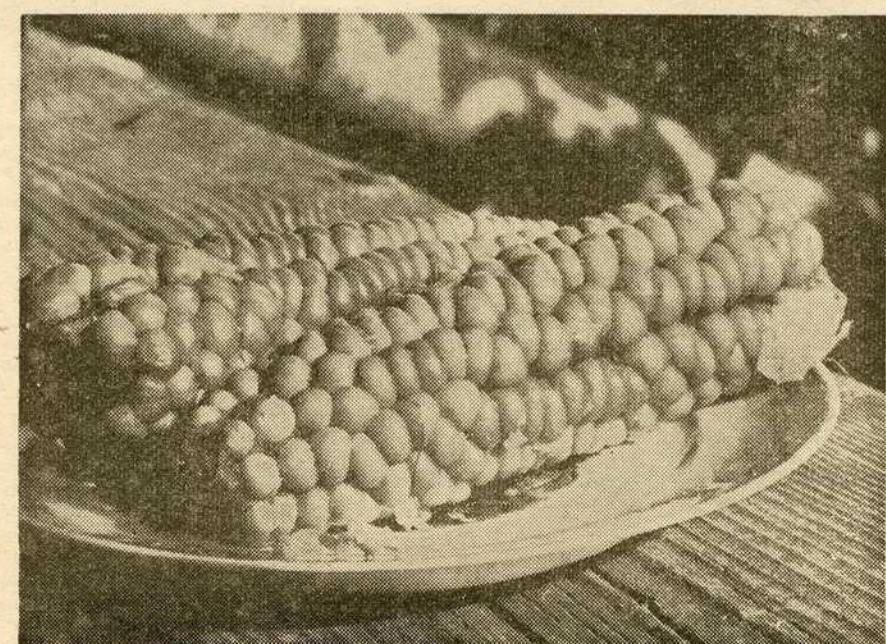
— Чајо, Чајо, све је то твоје масло! Ти си га преварио да ту стоји, обешеначеједан!

Кнез призва младића, саслуша га, па видићи да је спреман и ваљан прима га одмах у службу.

РАЗНЕ МАЦЕ

У једном већем друштву код „Дарда-нела“ пожали се Сремцу неки његов познаник каква му се незгода десила: мачка му се у постели омацила, па су морали постельно рубље да мењају. Сремац, сећајући се да тај његов пријатељ има ћерке које се радо и поприлично забављају, брзо га утеши:

— Мислиш да треба да си срећан због тога! Шта би било, на пример, да ти се у кревету уместо четвртоножне нашла принова неке двоножне маче?! Било би то много скупље!

У сезони кувањих кукуруза.

(Онимак: инж. Рат. Стефановић)

Против золова

Pyramidon

таблете

BAYER

Отпак. ред. С. бр. 19.999 од 6-X-1942

Добија се у свакој апотеци

Краљица Парагваја

Вече у Паризу осамдесетих година. Пред Великом Опером корзо отмених кочија. Позоришна претстава треба ускоро да почне. У једном отвореном двопрегу довезла се сама једна отмена госпођа четрдесетих година. Њено лепо лице са крупним смешним очима одаје извесну хладноћу и гордост. Над отвореним челом надвили се праменови густе плаве косе прошаране сребрним власима.

Лежерношћу бића навикнутог да га гледају отмена дама сипала је с кола. Због свог гордог држања изгледа да је вишко но што је у ствари. Црна скупоцена хаљина од свиле даје јој ону једнотаку елегантност коју модне куће златом наплаћују. Испод врата јој близаста брош од бриљаната.

Кад је отмена дама ушла у ложу, у паркету настаде жагор и шапутање. Погледи и догледи са свих страна уперише се у ложу.

— Пази, мадам Линч.

— И сама!

— Право чудо.

Одговор се изгубио у првим звуцима узвирире. Чуле су се само речи:

— Краљица Парагваја!

ФИЛМ ЈЕДНОГ ЖИВОТА

Заваљена у седишту Елиза Линч није слушала музику. Утонула у сумрак дворане размишљала је. Има тако тренутака када успомене прошлости захућују човека. Она је живела у пропоти и пред њеним очима одвијао се филм њенога живота...

Било је то пре двадесетак година. Пrikvena звона једне ирске варошице весело су звонила. Из цркве је излазио млади брачни пар. Млада, скоро дете, у дугачкој белој хаљини сјала је од зреће. То је била она, Алиса Елоаза Линч. Данас је, ето постала жена официра Француске службе, госпођа Катрфаж, а ујутру, прекосутра ће у Париз, варош јенових маловарошких шипарица. Све јој се то чини као сан, као прича. Као благодарношћу детета које је добијао жељену играчку припала се уз свог мужа.

БРАК КОЈИ ЈЕ ИЗГУБИО ВАЖНОСТ

Четири године доцније. Маловарошка шипарица развила се у лепу и љубазну жену. Господин Катрфаж премештен је давно у Алжир и његова жена проводи ту удобан али и досадан живот размажене жене. Она је ту једина међу мушкарцима — официрима и они је обожавају.

А врело афричко сунце као да је зарејало крв лепе жене са севера. То најбоље зна господин Катрфаж кад дође да заминиша уморан кући.

— Опет је био овде шуковник, прими му жену. Ја не знам шта ћу да радим с њим... Постао је насртљив...

Господин Катрфаж стиснуо је зубе.

— Шта му могу. Претпостављени ми је. А сем тога... наш брак овде не важи...

— Шта кажеш, запањи се жена. Јеси ли ти полудео?

— Нисам. Наш брак је склопљен на британском подручју и у Француској не важи. По француским законима ти си у време склapanja брака била малолетна... Сем тога у Француској не важи црквени брак.

Елиза у први мах од запрепаштења није могла реч да проговори.

— Па зашто ми то nisi раније рекао, промуџала је најзад стегнута грла.

— Зато што сам то и сам тек мало пре еазна...

— Од кога?

— Од... од — шуковника... Настало је гробна тишина. Елиза је осећала како јој се грло стеже. Хладноћа коју је већ дуже времена осећала према мужу претворила се у мржњу. Осећала се преварена, обманута.

Кратко време после тога Елиза је напустила свога мужа. Кад је стигла у Па-

рију, то више није била девојчица за коју је велика варош била книга пуне тајни, него жена која зна шта је живот, која зна како се живи.

НЕОБИЧНО ПОЗНАНСТВО

У Паризу је лепа Елиза број нашла везе са круговима Другог царства који су својим богатством, угледом и културом давали спољашњи сјај својој епоси. У вртлогу јајних могућности Елиза је број заборавила маловарошке предрасуде и грађанско васпитање. Отворила је коцкарницу.

Једног вечера, поред осталих гостију, појавио се у Елизином салону и син претседника јужноамеричке републике Парагваја. То је био младић мрке путу у оперетској униформи са златним гај-

је Франциско искочно.

— Срећна сам, Франциско. Само ме је страх од очевог одговора. Ево видиши, већ се види Буенос-Аирес...

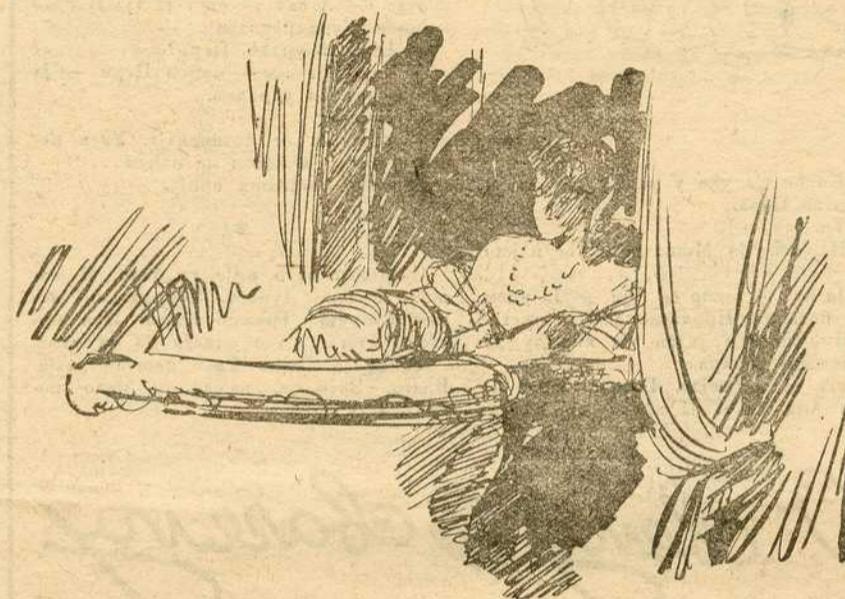
— Не бој се, Елиза. Стигао је одговор. Можемо доћи.

Елиза, пресрећна, погледа га благодарно.

Млади Лопез обожава Елизу. Њена близина га умирује, ублажава његову неуравнотеженост, поред ње он је спретан и смирен.

„КРАЉИЦА ПАРАГВАЈА“

Елиза је у Парагвају својом лепотом и љубазношћу очарала све и свакога. И самог старог претседника републике, Францискова оца, оптерећеног пословима и болешћу. И Францискову мајку,

таница и дугачком сабљом. Елегантнији Паризије потиснувају се овом егзотичном принципу, али госпођа Елиза примила га је са пуно такта и обазривости. Млади Парагвајац био је очаран љубазношћу лепе домаћице.

Франциско Солано Лопез — тако се звао млади достојанственик — дошао је у Европу да по налогу свога оца сврши неке трговачке послове. Благодарне Парагваја, под мудром управом његовог оца, биле су пуне злата и млади Лопез је правио баснословне послове. Сипао је поруџбине на све стране. Може себи да дозволи да се попада као наследни принц.

Елиза је најонски осетила да је ту права прилика за њу. Поклонила је љубави и моћи живи у свакој жени. Сем тога, егзотични тридесетогодишњи странац јој се сведео. Импонује јој и то што ће он као опуномоћеник свога оца обићи све европске дворове. Она је сјетна и прави велике планове. За што тај младић, којим би управљала, не би постао Цезар Лужне Америке? Треба га само мало обуздати и укротити.

И за кратко време темпераментни Јужноамериканац постао је тако мек да га је лепа Елиза, ... се оно каже, могла да мота око прста. Он је спреман и да је ожени, али ту постоји једна велика препека: њен први брак. Црква се противи другом браку госпође Елизи. Она дозвољава поништење брака само код правих владалаца где је у питању наслеђе. Но љубав је слепа, Франциско Лопез је спреман и без веичања да поведе госпођу Елизу у Парагвај. Само шта ће да каже његов отац, самодржац Парагваја?

У ПАРАГВАЈУ

Плаво небо и бескрајно море. Елиза лежи у наслончи, поред ње седи Франциско.

— Да ли си радовољна, Елиза, шта

примитивну добру жену и његове сестре жељне живота и уживавања. Даме престонице имитирају се њену париску елегантност, а споромашни урођеници су у виткој плавој жени гледали биће са другог света. Мало је жена којима је пао у део живота какав је проводила Елиза у Парагвају.

После смрти Францискова оца прешла је власт, као по неком праву наслеђа, на Франциска. Елизино богатство неизмерно расте. Франциско јој покључује цела имања. Свака њена жеља је за њега заповест. Али она је и сувише мудра да би се изменила. Она му је била и остало само скромна пратилица, пријатељица у животу. Говори енглески, француски, шпански, љубазно прими госте, пријатно их занима. Приређује примања, балове, чајеве. Стари дипломати стали су гости њеног салона. И прави послове. Уносне послове, јер под лепом маском код Елизе се скрива права женска грамзивост.

ЗЛАТО И ДИЈАМАНТИ

Рат је као олуја обухватио Јужну Америку. Утврђења која је Парагвај постигао на истоименој реци на граници Бразилије били су од увек три у окву ове земље. Та утврђења су угрожавала саобраћај Бразилије са провинцијом Мато Гросо, где су пронађена богата налазишта дијаманата. Бразилија је огромна држава, Парагвај је према њој кепец. Али Парагвај брани своја права.

Сада, у тешким данима земље која је дочекала рашпарене руку, показала је Елиза сву своју ружну себичност због које ће доћи бити кажњена. Она, преко свог мужа наређује, да свака жена мора да преда десети део свога најкити у корист државе. Као накит сматра се само драго камење и злато. Накупиле су се целе гомиле драгог камења и злата, јер је Парагвај богата земља. Али шта је било са тим богатством?

Елиза која је предосећала да се ближи крај њеног владавине одбацила је све обзире као што то често чине белци кад дођу у колоније и присвојила све то благо. Десет стотина хиљада добра пренето је у сред дана у пристаниште и натоварено на лађу. А свет је гледао и чујао. Пренето је и све злато и драго камење. Онда је лађа, под заштитом једног страног дипломате, кренула са Европу. Елиза Линч имала је храброст још да остане у земљи коју је опљачкала.

БОГАТА, АЛИ — ОМРАЖЕНА

Дошао је дан великог слома. Елиза Линч умела је да очува свој став, своје достојанство и у најтешким тренуцима. Ни кина куршума није могла да је спречи да напусти човека коме је имала све да заблагодари и који се сада држећи завукао у казамате утврђења. Покитала је к њему са своја четири сина, или затекла је саму лену. Попа час доцније Бразилијац умало што писује стигли њену кочију којом је бежала. У борби убијен јој је најстарији син. Сопственим рукама ископала му је гроб.

Свега тридесет и шест година било је Елизи Линч кад је судбина са висине срушила у дубоки попор. Вратила се у Париз, одакле је пошла на свој пут успона и пада, купила луксузну палату и у прво време живела повучено. Доцније се окружила луксузом, богатством, музиком и — обожаваоцима. Но све је то био само спољни, лажни сјај. Око ње се осећала хладноћа, да не кажемо и презирање. Има правде на свету! Ружни поступци не праштaju се ни лепим женама. Елиза је била богата, али —омражена. Осећала се усамљена. Почекла је да тугује — еретство свих усамљених да забораве сами на себе. Час се појављује у Лондону, час на Ријвијери, па чак и у Јужној Америци, у Буенос Аиресу. Али у Парагвају, где живе њена три сина не сме да се појави. Најзад, примана свуда с леденом хладноћом, стигла је у Јерусалим. Изгледа да су јој једино сребрни гајеви маслина у месту где је живео Он. Откупитељ свих грехова света пружали душевни мир који није наплаја у сјају и богатству. Ту је остала три године. Ту је није познавао нико, нико није могао да упре прстом у њу и да каже: „То је Елиза Линч, жена која је опљачкала једну државу.“

Л. Зилеш

Дуван шкоди женама

Жени пушчење вине шкоди него човеку. Јер су ћелије њеног тела, њен нервни систем, њене хормонске жљезде, беланџевина и минерали лакше подложни променама. Дувански отров наједа тело сасвим неприметно и подмукло: испиза не наступају никаква видна оболења. Међутим, ако тело, навикавши се на отров, захтева све већу количину истог, постепено се развијају болести, код којих се често не увида да су у ствари последице уживавања дувана.

Парочито је питетан утицај дувана на систем хормонских жљезда. Пушчење пре свега омета функције штитне жљезде, услед чега се убрзана њено прекомерно лучење, и то доводи до прераног наступања климактеријума. Поремећаји жљезда настају код пушачица седам пута јаче.

Поремећај у жљездама изазивају хладноћу жене и она постаје у неку руку мушкобањаста. Полне хладноћа смањује способност зачевања жене. Жене које пушчеју превремене порођаје. Код пушачица се вине него дуванут лешавају побачаји а скоро седам пута вине превремени порођаји, него што је то случај код непушачица.

Осим тога, дуван штетно утиче на жене нервни систем. Нервозна разложења унутрашњих органа, па и гочеви у доњем трбуху, могу се објаснити уживавањем дувана. Услед повећане раздражљивости, лако настају побачаји, док аспирише угинуће функције материне изазива превремене порођаје. Код пушачица се вине дуванут лешавају побачаји а скоро седам пута вине превремени порођаји, него што је то случај код непушачица.

Маги Балонти

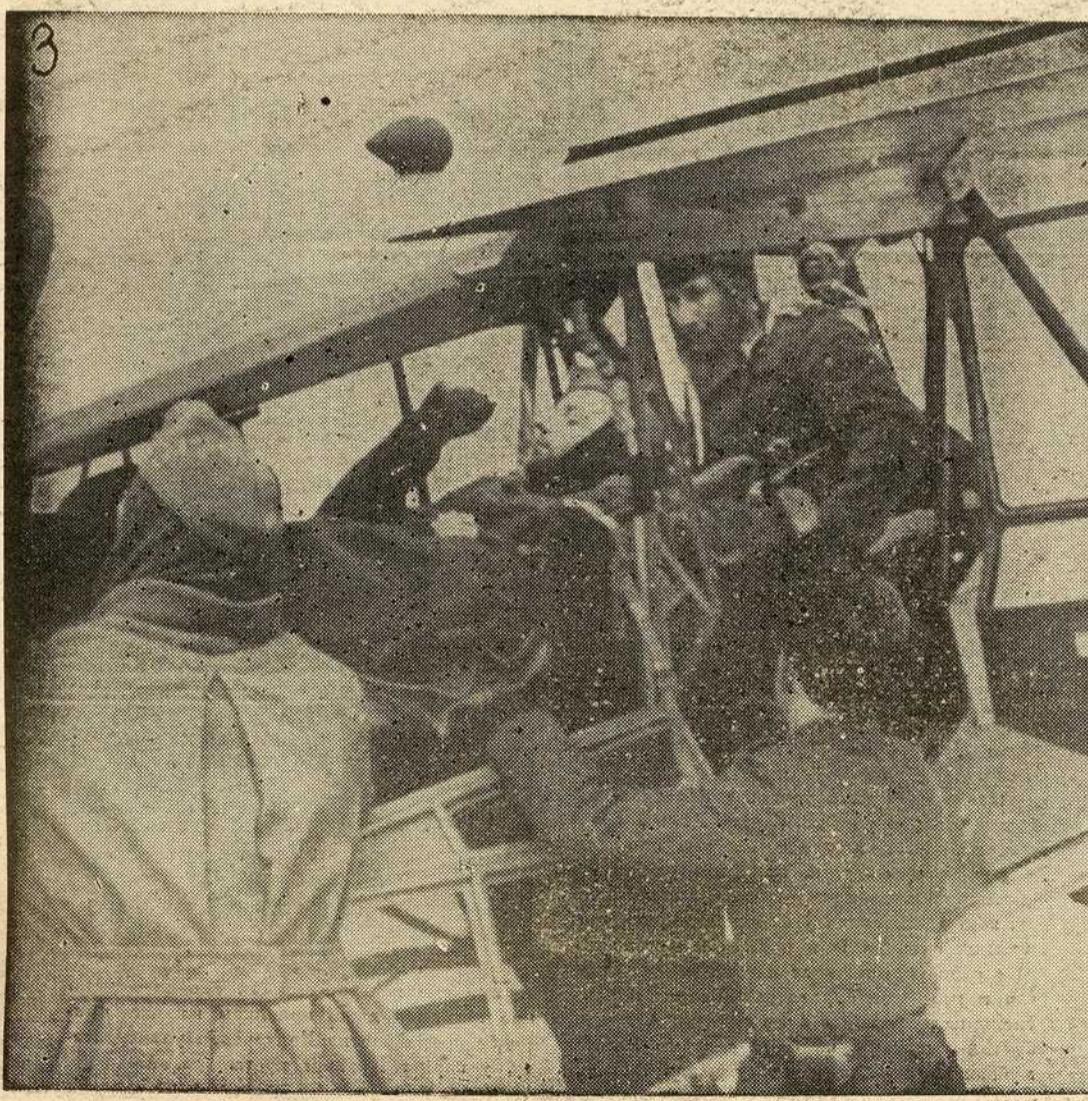
Уметнички живот српске престонице пружа нове могућности раду. У том разноврсном раду има много полета и развитку наше уметности, нашег уметничког, позоришног и музичког света поклања се лепа пажња. Имамо већ довољан број школа у којима се упућују млади, нови наставници. Међу тим школама балетска школа Мила Јовановића заузима врло угледно место.

После ванредних успеха у иностранству, наш истакнути уметник балета Мила Јовановић, знајући колику важност има стварање и још више од тога, правилно упућивање уметничког подмлатка, основао је своју школу, која данас спада у најнапредније. Врсни уметник одличан је и педагог и његове методе рада уметнички су надахнуте, систематски и прецизно спроведене. Својим младим ученицима предаје с пуно љубави. А млади, будући уметници вежбају с много полета, љубави и разумевања. То су млади таленти.

А шта они већ знају могли смо да видимо пре неколико дана, приликом њихове приредбе приређене на Коларчевом универзитету, у корист Првог крста.

Физелер-Шторх

1 — „Физелер-Шторх“ може, по потреби, да атерира и у већем дру

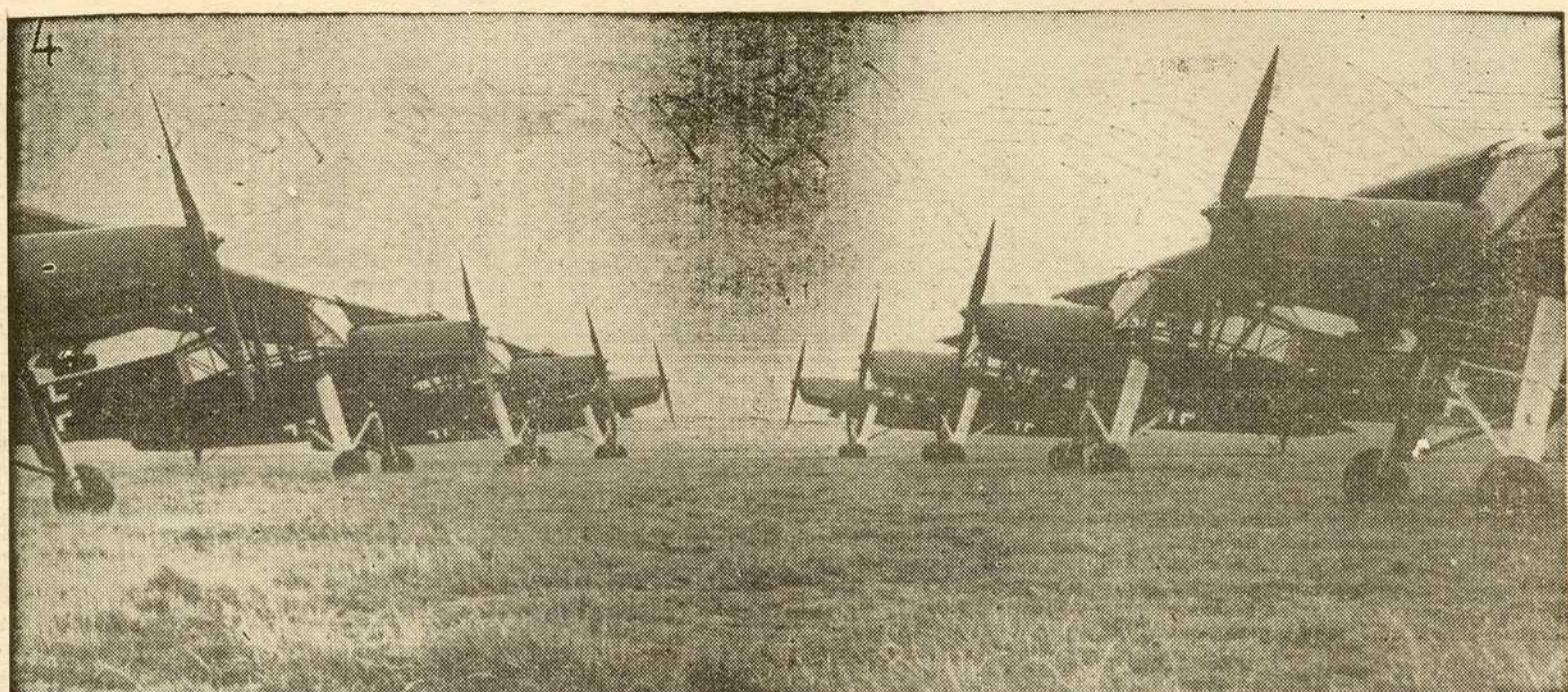
2 — Сензационално ослобођење Дучеа извршено је помоћу апарта Шторх“. Дуче је, као што је познато, био заточен у планинском Сасо у Абруцима, међу неприступачним стенама. Спуштање и старт ту вратоломни подвиг који ће остати забележен у историји авијације.

3 — Због свог лаког лета, стартовања и атерирања „Физелер-Шторх“ подесан за пренос рањеника.

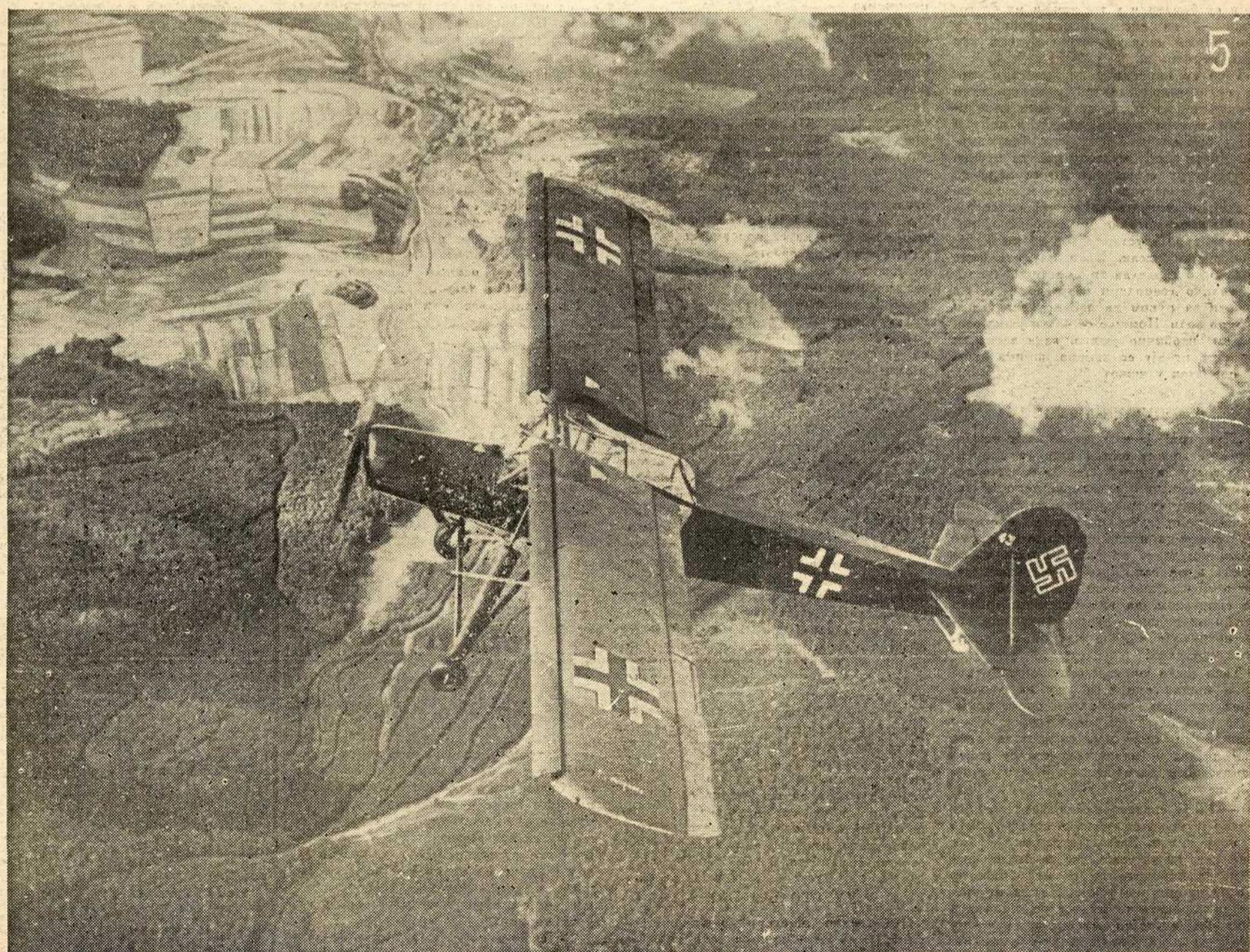
4 — Група апарата за „блиско извиђање“ типа „Физелер-Шторх“ в друму на Истоку.

5 — Због своје мале брзине која се може по вољи регулисавати „Физелер-Шторх“ ванредно је подесан за тачна извиђања. Снимци „Физелер-Шторха“ одликују се нарочитом прецизношћу.

(Снимки

Улога авијације у садашњем рату стално се развија и стално напредује. Може се рећи да ће имати право онај британски маршал који је после првог светског рата рекао да ће доћи време када ваздушни простор као препрека неће постојати. Но, није у питању само брзина, носивост или велики акциони радиус. Показала се потреба за апаратом малог старта, мале брзине, лаког атерирања. Немачка техника је тај задатак савршено решила. Апарат као што је „Физелер-Шторх“ нема ниједна друга ратујућа страна. Сви се још сећају смелог подвига: ослобођења Дучеа. Апарат типа „Физелер-Шторх“ спустио се на узани планински плато и стартовао преко амбиса дубоког неколико стотина метара. Главна предност овог апаратца који носи име „роде“ у томе је што по вольи може да смањи брзину. Код великих и брзих апаратова то није могуће, јер тешки апарат пропада, тоне, ако се број окрета елисе смањи испод извесне границе. Код „Физелер-Шторха“ то није случај. Зато он може да стартује са најмање површине, са „чаршава“, како кажу стручњаци. Није му за старт потребно више од 36 метара површине па чак и мање. Може да се спусти на малу површину, у пракси на сваку ливаду, мало игралиште, трг па чак и на раван кров куће. Сем тога апарат је необично подесан за прецизно извиђање где је потребно да фотографска камера ухвати сваки детаљ. „Физелер-Шторх“ и јесте прави апарат за „блиска извиђања“. За време пешадиске борбе он често у лаком лету „као рода“ кружи над бојиштем.

Луди друм од Јога

ТИБЕТАНСКИ МИСТИЦИ КОЈИ ЖИВЕ ГОЛИ ПО НАЈВЕЋОЈ ЗИМИ

И спржити се, го, на постели са шиљатим ексерима, али обесити се главом на ниже а ногама закаченим горе, све док кости и мишићи не изгубе сваки живот, и остану, парализовани, у томе положају, нису ли то опити чији нам смисло изгледа прилично проблематичан? Међутим, индуистички факире употребе године и године да се увежбају у тој врсти спорта.

На Тибету често се наилази на такве и сличне опите, исто тако строге, али,

Тибетанска лепотица

нико се може веровати исказима путника који су боравили у тој земљи много година — ти експерименти добијају у овој земљи карактер више људски, ако не и кориснији.

Тако су описаны неки „мистици“ који су у стању да пређу невероватне раздаљине за једно исто тако невероватно кратко време, ходајући ноћу и дану без спавања, без јела, без одмора. Други имају чудесну моћ да повисе температуру свога тела до те мере да могу да живе голи у снегу и леду, не осећајући сртотоносни утицај хладноће. Трећи опет могу да пређу безбрз километара не заустављајући се ни за један једини часак. Неки иду чак тако далеко да тврде да ти „мистици“ постају толико господари своје воље да им полази за руком да лебде у ваздуху и иду по води. Помиње се чак и једна свечаност, необично језина, када ваксери мртваци играју са ламама, којима дугују повратак у живот.

ЧУДНОВАТИ ПУТНИЦИ

„Лунг-гом“ је име тог верског вежбања које пружа онима који га практикују снагу да играју или да пешаче данима и данима без икаквог одмора. Ладно придају ту моћ једном изванредном господарењу душе које даје „мистицима“ снагу да никад не мисле за време хода или игре, на радости одмора, на храну и на сан. Догађа се, захваљујући томе вежбању попа религиозном, попа спорском, да ови мистични тракчи пређу за неколико дана раздаљину коју преваљује обичан путник на коњу, за месец дана!

Тако један очевидац пише: „Једног дана пошли смо у штетљу на коњима кроз простране висоравни овога краја, када сам, одједном, опазио пред собом једну тамну мрљу која се кретала. Узео сам додглед и распознао сам да је та тамна мрља један човек који корача невероватно брзо.“

То је свакако лама Лунг-гом, претnio је један од путника који је рођен у овој земљи. Затим је додао: — Молим вас, не заустављајте га ни по коју цену, а нарочито му се не обраћајте. То би га сигурно убио. Нашта не треба да поремети те људе у размишљању. Ако би случајно престали да читају своје молитве, Бог који је у њима напустио би их одмах; а када се то дого-

ди пре одређеног тренутка који су они сами изабрали, њих задеси страшан удар, и они ничице падају без свести.

Док сам слушао та тумачења, лама већ беше стигао према нама. Могао сам јасно да видим његово савршено смирено лице, његове широко отворене очи које ка да су нетренице гледале некакав замисаљен предмет далеко у пространству. Човек није трчао, пре је изгледало да одмиче у скоковима, као да га, при сваком кораку, нека тајанствена сила подиже са земље и одбацује напред. Отскакивао је као гумена лопта, али његови кораци били су, сем тога, потпуно једнаки, као да су били удешени према откуцајима неког часовника.

Лама је имао на себи обичну хаљину и тогу тибетанских калуђера, али све је то висило на њему у бедним траљама. Пратили смо га у току две миље, када, наједном, он напусти стазу, поче да се пење уз једну струмину, док се најзад не изгуби иза планине које су окружовале висораван... Обавестили смо се из села крај пута којим је лама прошао, и израчунали да је ишао том истом брзином већ пуних тридесет часова.

„ТУМО“ — ЦЕНТРАЛНО ГРЕЈАЊЕ

Провести зиму у подруму, затрпан снегом, на висини од четири или пет хиљада метара, обучен само у лаку памучну тканину, или сасвим го, па не подлећи хладноћи, несумњиво је веома тешак експеримент. Међутим, зна се да многи тибетански мистици изводе, сваке године са потпуним успехом такве експерименте.

Та отпорност, која скоро запаљује, објашњава се способношћу тих лама да створе у себи „тумо“. У магичној терминологији тибетанских свештеника та реч значи „мистичну топлоту“. Да би дошао до „тумо“, човек који жели да савлада ту методу, мора дugo да вежба пре свега у дисању, али треба нарочито да буде способан да дође до једне савршене духовне концентрације која може да иде до саме екстазе и да визуелне халуцинације.

Када човек савлада „тумо“, он је проморан од тада да се одрекне сваког топлијег одела, да избегне ватру. Они који тек почину да вежбају у стварању те мистичне топлоте приморани су да врше своје опите много пре зоре и да прекину с вежбањима пре сунчевог рађања. Као што смо већ рекли, вежбање се, угљивом, састоји у томе да се што је могуће дуже задржи дах и да се створи „визија“ ватре.

СУШЕЊЕ РУБЉА

Спремање кандидата да савладају „тумо“ обично се завршава као неком врстом испита конкурса. По леденој зимској ноћи (најгодније су ноћи са месечином) „ученици“ који верују да су у стању да не успети са опасним опитом, одлазе на обалу неке реке или неког језера. Ако је вода залеђена, у леду се пробуши рупа. И када се кандидати сваку голи и седну скрштеним ногу крај воде, „оцењивачи“ узимају чаршаве, замачу их у ледену воду и њима обавијају тела ученика. Када се чаршави сасуше на телу, поново се замоче у воду и њима, још једном, обавијају тела ученика и то тако наизменично траје до зоре. Тада се за победника на конкурсу проглашава онај који је успео да осуши највећи број чаршава у току једне једине ноћи. Ако се може веровати очевицима, има кандидата којима полази за руком да сасуше на својим телима по чetrdeset чаршава за једну ноћ. Многи од њих живе потпуно голи преко целе зиме, и то на највишим висоравнима Тибета.

УМЕСТО БИОСКОПА

Тибетански „мистици“ и њихови ученици, иако живе врло далеко једни од других, могу ипак да одржавају везе

благодарећи телепатији коју они називају „говором у ветар“. Тибетанци тврде, да је телепатија наука као и свака друга и да је може научити свако, који се нарочито за то спрема. Ламе, специјалисте за телепатију, имају виште методе за њено изучавање, а најглавнија је опет концентрација духа. Улога свесног пријемника, увек спремног да затрепери под ударцима танних таласа телепатије, сматра се исто толико тешка, као и улога онога који те таласе шаље.

„Студент телепатије“ затвори се са својим учителем у једну тиху одају. Они прво потпуно сконцентришу своје мисли на какав унапред одређени предмет. После утврђеног временске ученик престаје са концентрацијом и објашњава учителу детаљно све фазе свога размишљања, које учитељ упоређује са својим размишљањем. Сва слагања и неслагања бриљанти су забележке. А затим, зауставивши потпуно своју умну активност, „очистивши“ свој мозак од свих мисли и успомена, ученик пажљиво пази на све слике и све мисли, које му невољно падају на ум и немају никакве везе са његовим бригама. Затим се поново, после неког времена, упоређују појединачне фазе тога умног рада.

Кад већ учење у неколико одмакне, ученик прима, са извесне даљине, „тепелатске“ наредбе свога учителя. Ако је добро прими и изврши, вежбање се наставља са све веће и веће даљине.

МИШЉЕЊЕ НАУКЕ

Ове појаве, као што се види, чудне су па чак по некијут и тешко прихватљиве. По мишљењу једног професора, правог научника, чак и највећи експонти морају признati да су истините извесне појаве. Наравно, ваксаравање мртвих и ходање по води немогуће су ствари, али не треба заборавити, да су ламе које тврде да то изводе, специјалисти у хипнозму и да је сваки посматрач под утицајем хипнозе.

Што се тиче способности тибетанских мистика да пешаче данима и данима без престанка, она је добро позната и потврђена од многих путника. Та способност, уосталом, неманичег мистичног и лако се објашњава неком врстом хипнозе, која пешаке чини неосетљивим за умор и глад.

Нема тајанствености чак ни што се

за ова објашњења стварне подвиге тибетанских мистика, нарочито „тумо“ може извршити свако, ко има довољно воље да се тренира колико је потребно“.

У прилог овог тврђења научника могли бисмо, на крају да наведемо и случај младог београдског артисте Јовановића, који је пре рата пред кругом наших лекара извео свој познати опит с повишивањем температуре тела до 40 степени па чак и преко тога, а који је експерименат он изводио из дана у дан као варијетски тачку.

РОСЕМУ И СВАЧЕМУ

ВЕШТАЧКО ОКО

Вештачко око са својом скоро невероватном сличношћу са природним оком израђује се углавном у немачкој индустрији стакла. Његова фабрикација започела је у Немачкој почетком 19 века. Повије покушаји на том пољу извршени су у Паризу, где је у то време постојала фабрика стакла која је израђivala и стаклене очи. После кратког времена почело се и у Немачкој са израдом вештачког ока које се са својим квалитетима могло мештити са француским. Истине немачко стаклено око било је испочекта мало грубо и не тако отпорно. Ипак се успело у тој времени извршити многа побољшања на пољу технике и материјала. Најзад пронађена је и једна нова врста стакла, назvana по свом главном саставном делу „Криолит-стакло“.

Ова врста стакла била је врло отпорна, лако се прерађivala, и чувала је дужго своју сјај. Немачким техничарима успело је израде овом досадашњем стакленом оку још и такозвану „предњу комору“. На тај начин вештачко око добило је много природнији изглед, а да при томе није постало ни веће ни теже.

После рата 1870/71 овај је запат још више напредовао. Дални технички проналасци довели су дотле да је стаклено око данас верна копија природног ока.

ПРВЕ НОВИНЕ У ЕВРОПИ

У Риму, су 1001 године падене новине старих Римљана које су се звали „Акта диурина урбис“, што би значило „Дневне градске вести“. Излазиле су свако јутре на Форуму, где би их многи прецишивали и носили даље ради продаје, па слали и у провинцију. То су биле и службене новине и дневници разних вести. У њима су штампани царски закони, сенатске одлуке, имена нових чиновника, имена лица који би била примљена код цара и царице у аулијецију, породичне вести, распоред игара у циркусима, вести о смрти заслужних људи и друге. Стих тих новина био је кратак и суволаван. Например:

— Конзуљ Савиније примиће данас дужност.

— Јуче је пљуштала јака кипа, а по подне је ударно гром у један храст близу Велизу.

— Близу Јанова жртвеника тесила се прекијуче туча коју су заподели пижанији људи. Гостоничар тај крчме је ванси.

— Епил Тицијан казнио је новчано месаре, који продају народу месо пре којинског прегледа. Сума тих новчаних казни употребљиве је за подизање једног олтара.

— Зликовац Денифон, који је пре кватрот времена ухваћен, биће данас разазлет.

Римске госпође наређивале су својим добињицама да им читају новине док се оне облаче и спремају. Да су те новине биле на гласу види се и по томе што су се њима, као сигурним изворима, служили писци и историчари Тапит и други.

ОСТРВО БЕЗ БАКТЕРИЈА

Научним испитивањем утврђено је да на Новој Земљи, острву на далеком северу, нема никаквих бактерија. На томе оствру научници нису могли да пронађу ниједну бактерију ни у води, ни у земљи, ни у прашини, ни у ваздуху. Сви покушаји да се вештачким путем одрже бактерије пропадали су. Једном приликом мејко је држан, осам месеци без нарочите заштите и он је није покварио.

АПАРАТИ ЗА УСИСАВАЊЕ ПРАШИНЕ

Обично се мисли да су апарати за усисавање прашине изум најновијег датума и да претстављају последњу реч у техници. Међутим, овакво мишљење није тачно, јер је већ 1869 године забележено постојање таквих апаратова.

Та старија апарати за усисавање прашине били су засновани на истом начелу као и данашњи, само је уместо електричног мотора, који данас покреће преносу, употребљавају пренос која се покретала помоћу руке.

Старац са Тибета

тиче „тумо“, способности да се човек осећа у топлоти и поред снега око себе. Сваки зна да се свесне извежбаним напором може изазвати трајно грозничија стање, благодарећи, свакако, јакој активности жлезда које у телу луче топлотне супстанце. Најзад, телепатске појаве, иако их наука још не признаје, изгледа да ипак постоје. Известан број чињеница и експеримената говори у њима корист.

„У сваком случају, завршио је професор, коме су се новинари обратили

ПЕЧЕЧЕ ЧАСНИК

ЗА ДЕЦУ ДА СЕ РАЗОНОДЕ И ПОУЧЕ

Банини се снег

Опадало је и последње лише. Шума је постала мрачна, тужна. Стари, стотини храст, непрестано је мрзљао:

Ускоро ће
насти снег
и покриће
шуму, брег,
јуте њиве,
каљан пут:
занејаће
сваки кут.

И сви су га слушали. Цела шума. Нарочито младе, овогодишње границе. Оне још инсунгле шта је то снег и љубомилово су га запиткивали. По-

дан, она га чека са радошћу. Бола је зима са снегом. Снег чува од мраза. Испод снеговог покрова има и топлине.

Вук је очев савет штујем.
И високо мреже снујем.
Кад сам близу вода.
А ако те пеће жеља.
Да добијеш учитеља.
Ево иде рода".

Вук је очев савет штујем.
И високо мреже снујем.
Кад сам близу вода.
А ако те пеће жеља.
Да добијеш учитеља.
Ево иде рода".

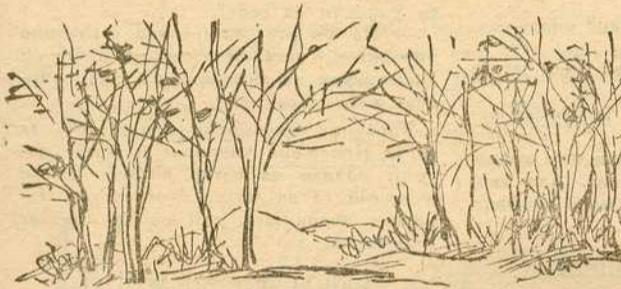
Снег се ближи?
Ако, ако!
Ух, кад ћепам
јагње како,
али ће се
јести, пити.
То ће дивна
гођа бити!

Тако мисли вук и спрема се,

а не слути да су и чобани спре-

ми! Наместиће му они већ не-

ку клонку!

мало се и плашиле. Усахнуло је и падне било је такође радознато. Какав ли је тај снег? Је ли много хладан? Хоће ли увек да буде, или ће нестати? Слушао је храст и одговарао:

Гранчице моје
и светло јвеће,
снег који падне
трајати ће!
зима кад прође,
пролеће дође,
нестане њега
из шуме, с брега,
и опет шумом
владаће срећа
коју нам даје
осмех пролећа.

Сви су били задовољни. Много су значиле речи старога храсте. Гуштер се завукао дубоко, дубоко и умртвио. Није ни дисао. Птице селице одлетееле су. Врапци су се правили важни:

Ми смо врапци храбри
у добру и злу:
по сунцу и снегу
ми смо увек ту.
Никад још ми нисмо
напустили дом.
Да ли има подвиг
неки случај том?

Хладан ветар је дувао. Снег је ближи. Само што пије пао. А шума чека. Ипак, ако је хла-

добро затворена, све пукотине запушене и зима се чека без страха. Унутра је тоно, а хране има доста све до новога лета. Размилени се мрави на мравињаку и весело певају. Дошло је време њиховог заслуженог одмора. Мудро причају:

Радили смо целог лета
и скупили доста хране,
на безбрјико сад чекамо
најхладније зимске дане.
Чујте: мрави неће вам буџији
прави пример рада, реда.
Ко год жели срећу себи
на нас нека се угледа.

Небо облачно. Ваздух хладан.
— Мирише на снег... — ре-
че стотини храст.

— Бррр... — најежио се зе-
дени бор. — А шта мислиши ка-
да ће да почне?

— Можда још сутра!
И дела шума сада чека.

М. ВАСКИН

Паук и жаба

(Басна)

Плете паук мрежу слабу
И је висине гледа жабу.
Што је близу врзе.
На је пита: што се скита
Крај његових танких нити.
Кад се они мрзе.

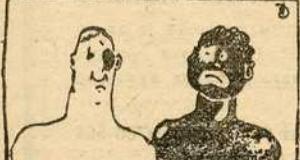
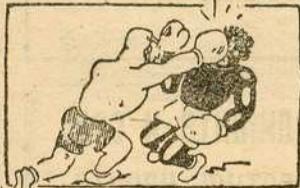
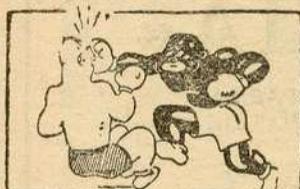
М. ВАСКИН

Гледа жаба у висину.
Одмерава паучину,
Па паук каже:
„Мој компанја, баш ми прија
Када ти се ткиво сија
И мајсторски слаже!“

Волела бих да знам плести
И мајсторљук твој извести
Нега царево благо.
Сићи доле, па се труди.
Учител је у том буди.
Да ћу што ти драго!

„Хвала много! — изаже паук
Од она ми оста наука.
Који чудно звони:
„Сваког, који муве гута.
Брат нек ти је постоја.
Ко врага се клони.“

Прича без речи...

...или кад прији и бели боксер
изменјају песнице.

И ја очев савет штујем.
И високо мреже снујем.
Кад сам близу вода.
А ако те пеће жеља.
Да добијеш учитеља.
Ево иде рода".

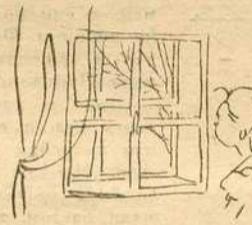
Чим то паук је био рече.
Жаба скочи и утече.
Што је могла пре.
И не чу се нипака висе.
Кад је барски вали скрише.
Само једно: „Кре...“

А-а

Десет

Замахнула косом рана слама:
Покидала лишће са платана.
Влага сузи с оголелих грана.
То кроз прозор гледа мала Данка.

Гледа луго, па упита нану:
„Шта ли се то десило платану?
До синог су све његове гране
Дивним лишћем биле начичканске!“

Јутрос, ево, све му лишће жуто
И без веда по земљи расуто.
Голе гране стрче врло руконо.
Је ли, нано, то је врло тужно.

— То је, кћери, дошла бака Сланка
И збрасила лишће са платана;
Она увек с биља лишће скрила.
Ниг је боји, вити има стида“.

— „А зар Сланка није жао, вано.
Што је било тужно, расплакано?“

— „Није, кћери. Зла је бака Сланка.
Оваком животом дође и незвана“

Ражљивајућа испрек се Данка:
— „Чик нек дођемени бака Сланка!
Бога ми ћу да је шутнем ногом.
На нек иде куд зма с милим
Богом...“

Грохтом се насмејала нана:
— „Од сваког је јача бака Сланка!
Кад ти дође бићеш и ти така
Као што је твој деда и бака“.

А-а

Или биоскоп код куће

Биоскоп код куће

Знате већ како се изводи биоскоп код куће: помоћу прстите, скене или сијалице, и комада платна или зида. Досад смо вам дали многе слике које углавном нису биле компликоване.

Али биоскоп код куће може да прикаже и компликованије слике. Ето, наместите руке као што вам горња слика показује, опремите их једним од картоне, и једном капицом од хартије, па чистите да се све то пројектује на зид. Зачудићете се и сами када будете видeli свештеника који држи беседу на предикаоници.

Моја лутка

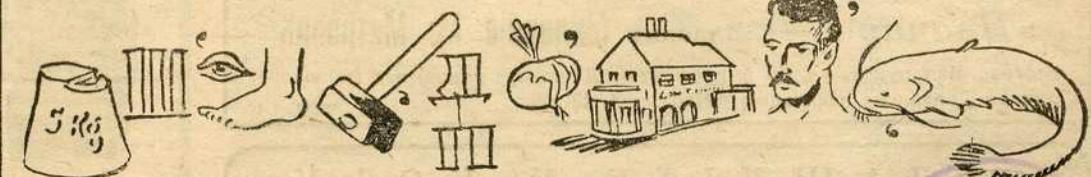
Моја лутка малена,
Хаљина јој шарена.
Ципелице лаковане,
а усенице моловане.

Такне је јој обрвице
а плаве јој очи.
Образи јој румени,
а шал јој је вунени.

По вазда ти она
не ће бити бона.
Уме и да стоји,
ал' не зна да броји.

РЕБУС

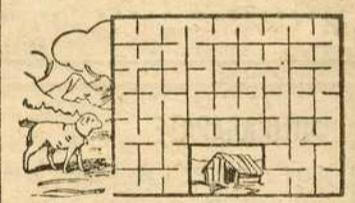
Лутки сам сву косину
увила у ролницу.
Сад јој штрикам патинице
од првне вунице.

Кад је купам не плаче.
Но кориту не скаче.
Ја њу учим сваки дан.
да се са њом не брукам.

Шабаб.

Бранислава Д. Шајиновић,
уч. IV раз. осн. школе

Будите милостиви

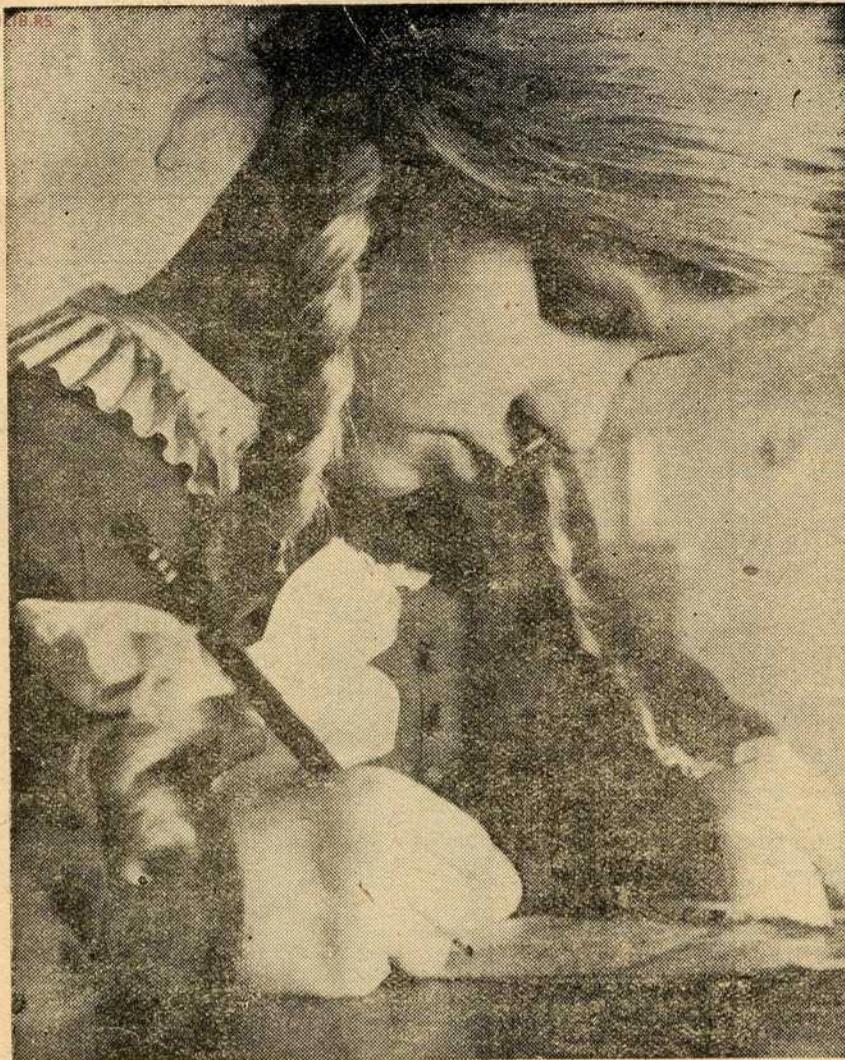

Будите милостиви и помозите
јагњету да што пре дође до за-
клина. Без ваше помоћи иже-
нако стиши! Покушајте, и виде-
ћете да није тешко.

Петао у шетњи

Господин Петао пошао је
у шетњу уверен да у његовој бли-
зини нема никога. Међутим, пре-
варио се, јер су исто тако изи-
шли да се прошетају и две пат-
ке. Он их не види, али нете их
ви врло лако видети само ако
слику загледате мало пажљивije!

Драги мој татице...

Читајте српско »КОЛО«

ДОБРОЈ ДЕЦИ

купниће тата и мама играчке у вадњу

ВОЈИСЛАВ СИМИЋ

Краља Александра 279
преко пута Гајине кафанаТрговци! Појединачне играчке дајеме са
одобреним пенама на вишев.

38754. 1-1

ФОТО АПАРАТЕ

ДОГЛЕДЕ И СЕРВИЗЕ
КУПУЈЕ И НАЈБОЉЕ ПЛАЋА

»ХУМ«

БАЛКАНСКА 13.

38741. 3-5

Златан накит

НЕ ПРОДАЈТЕ А ДА НЕ ПОНУДИТЕ НА ПОСЛЕТКУ
И ФИРМИ КОЈА НАЈВИШЕ ПЛАЋА

»ШАЈКА«, Кн. Павла 50

38752. 1-1

Златан накит стари и нови купујем

Цијамантне брилијанте све величине, златне зубе, бурме, прстене, минђуше, брошеве, бразлетне, ланце, сатове златне, сребрне и металне, само исправне и од великих познатих марака; старо злато општеено, излизано, поломљено и горело. Стара сребрна новац. Еспајт и остале исправне предмете од сребра, кристал и порцеланске, боље сервизе купује и највише плаћа позната и дугогодишња фирма „ВРАЧАР“. Све горе поменуте предмете проценује стручно и бесплатно.

»Врачар« — Власник **Миливоје Митровић**

Београд, Папилупска ул. бр. 6, продужење Душанове улице, код Бајлонове пиваре, Дорђопска кванташка пивара, тел. 28-706.

38753. 1-1

ОГЛАШУЈТЕ У КОЛУ

ИСТОРИЈСКЕ и друге Снегдане

ДЕПУТИРЦИ

По повратку кнеза Милоша на престо вршени су многи јавни радови, па је требао да се премести завоз (скела) из Доње Црвице у Бајину Башту и да се изабере место за караулу — ћумрук. Да би се довукла грађа раније већ спремљена, буде неким општинама упућено наређење да пошаљу по десет виђенијих и јаких људи. У Општини растешкој хата, не знајући о чему се ради, помисли да се траже депутирци који треба да иду кнезу Милошу. Сазове одмах општински збор, који одабре десеторицу највиђенијих општинара. Најлешице опремљени и окренути депутирци кренуше уз песму и пудањ пушака у Бајину Башту, где се јавише капетану. Овај се слатко наслеђа кад гиде неспоразум, а несуседне „депутирце“ облије хладан зној. Отпасаше „свијетло оружје“, засукаше „бијеле рукаве“ па су седам дана дизали борове греде!

Добишице „депутирци“ по цванцик на дан а кад се вратише, душу су им вадили сељаци. Нарочито је страдао најгиздавнији Миле депутирац, звани „Мујо буљубаша“.

— Ој Миле!

— Ој!

— Кад ћеш у Крагујевац?

— А што ћу тамо?

— Зове кнез депутирце! Знам ја, ти си највиши с кнезом!

Смејао се и кнез када је чуо за несујене депутирце:

— Какав је то луди ћата што тражи депутирце да дижу балване. Али ако, нека види народ да су и мали државни послови тешки!

ЛИРСКИ ЉУБАВНИК

Покојни Немања Иличић, добар глумац, и син позоришног ветерана такође покојног Фотије Иличића, жудео је као и сви млади глумци да постане члан Народног позоришта у Београду.

Играло је лирске љубавнике у трупи свога оца, и сматрао је да је као тајкав потребан и Народном позоришту. Али, Немања није имао фигуру која је била потребна љубавнику. Био је мали растом, лежмекаст, пре би се могло рећи угојен. Нимало идеалан тип за лирског љубавника.

И тако једнога дана дође из провиније у Београд да тражи ангажман. Пријави се тадашњем управнику позоришта. Управник га лепо прими и слуша његове жеље, али му рече (вероватно да би га одбио):

— Господине Иличићу, лирски љубавник мора сасвим друкчије да изгледа него Ви. Лирски љубавник мо-

ра да буде леп човек, не мислим баш Ромео, али ипак такав да би могла да се заљуби у њега каква Јулија. Ви сте за сада увођени, да не кажем дебели. Идите Ви напред у трупу, па када дољно исплете, онда дођите у Београд и јавите се за ангажман, па ћемо онда разговарати.

Немања се захвали управнику и оде са жаоком у срцу да није тип лирског љубавника. Од тога дана поче да смишља план о кури мршављева. Жеља да уђе као члан београдског Народног позоришта била је јача од брите за своје здравље. Поче да гладује. Неком рече да треба да пије лимун и сирпе. Преко десет лимунова гута је дневно. Друге хране узимао је врло мало. Обично млека — без хлеба. И кроз два месеца, од угојеног Немање, направи се сенка од човека. Лично је па седам гладних година у Мисиру. Претвори се у стојећи чивилук. И такав је у Београд.

Пријави се управнику и рече: да је послушао његов савет, и сада долази да се јави, пошто је ослабио.

Управник га у први мах не познаје, а кад га запита како се зове, умаљо не паде са столице и рече:

— Човече Божији, па шта сте Ви то учинили од себе?

— Па Ви сте ми рекли, господине управничче, када ослабим да дођем и да се јавим за ангажман за место лирског љубавника!

Управник није имао куд. Победила га је Немањина упорност и жртва коју је поднео на олтар богиње Талије и примила га за члана београдског Народног позоришта, али не за лирског љубавника.

МЕЊАЈ МИНИСТАРСТВО

Адвокату Мијату Мијатовићу дошао претставник једне велике берлинске фирме да га овај заступа и Мијат се примио. Како није знао немачки, умolio је једног свог пријатеља из министарства трговине да му буде тумач. Само, нажалост, тај његов пријатељ био је музавац. Мијат га претстави:

— Дао ист маји фројд! Долмеч!

Мијатов пријатељ уплаши се да Немања не помисли да је он професионални тумач и хтеде да објасни да је он секретар Министарства трговине. Зато узе да се претстави:

— Их бин секретер ии Ха... ии Ха... ха... ии Ха... ха... ии Ха... ии Ха... ха... ха... ии Ха...

Виде Мијат да овај не може да изговори Хандесминистериум, па дрекну:

— Море мења министарство. Може човек да помисли да му се потешевава.

Специјална радионица

ЗА ОПРАВКУ СВИХ САТОВА. КУПУЈЕ СТАРИ ЗЛАТАН НАКИТ И НАЈВИШЕ ПЛАЋА ФИРМА

ПАВЛЕ СТЕВАНОВИЋ - Попенкареова ул. 32

49850. 2-2

»СТРУМИЦА«

ОВЛАШЋЕНА ЕЛЕКТРО-ТЕХНИЧКА РАДЊА
УГАО КРАЉА АЛЕКСАНДРА И ПРОТЕ МАТЕЈЕ 73

СТРУЧНО ОПРАВЉА СВЕ ЕЛЕКТРИЧНЕ АПАРАТЕ, ПЕГЛЕ, РЕШО-Е. ГРЕЈАЛИЦЕ И СВЕ ЕЛЕКТРИЧНЕ ИНСТАЛАЦИЈЕ.

45390. 2-2

Златне зубе, брилијанте и све врсте злата и златног накита

Ако већ продајете или купујете, у Вашем интересу је да то учините преко стручне фирме „ВЕЛЕС“. Сваки рад вршимо без конкуренције по дневној цени. Злато и накит купујемо и од свих препродаџаца. Фирма „ВЕЛЕС“, Пашићева бр. 25, II спрат — Телефон 30-556 Рад сваког дана од 8 до 19 часова. Власник БОРА ЦВЕТКОВИЋ

38753. 1-2

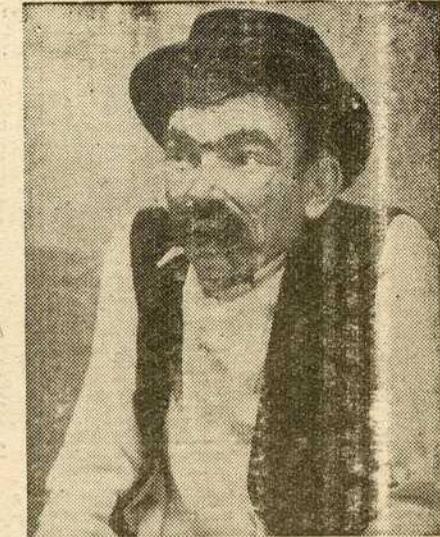
Тозић — односно „Дон Тосос“
(г. Душан Животић)

„Розита дел Катос“ — иначе Ружа Катић
(г. Јелка Матић)

Вана-„Вандита“ и госпођа Нежин
(Госпођица Огњанка Хет и госпођа
Добрила Џимин)

Паја Назарени (г. Станко Буханац)
(Онимци: А. Симаћ)

еских мелодија.

(На насловној страни су госпођа Џока Перић-Нешин, лажна Калорита, као Гина супруга дрварског трговца на велико Тозе Тозића, „Дон Тосос“ и њен партнери, проналазач праве Калорите, Бранко Јовановић као Влаја Влајић, инжењер, шпански ђак, иначе у комедији Дон Влајос.)

Ханс Мозер

ПОЗДРАВЉА
ЧИТАОЦЕ „КОЛА“

Беч, новембра 1943.

У низу врло интересантних филмова који ће ових дана изашти из атељеа Бечког филма, истиче се нарочито весела комедија „Прно на беко“, у којој игра главну улогу Ханс Мозер са Хансом Холтом и Елфридом Дацигом. Овај филм, који режира Е. В. Емо, одликује се изванредном ведрином хумором и вештим расплетом радње.

Господин Штрајлер (Нанс Мозер), благородни пекар и посластичар, обуђава да његова ћерка мора да постане студенткиња и тиме да оствари његов властити сан из младости. Али Нели (Елфрида Дациг) више воли домаћинство него школу, а поред тога заљуби

се неспоразум, те да би се избегла бламажа отаџ сам понуди Нели оцачу, који једва дочека тај сретни тренутак.

Посматрајући снимање поједињих делова овога филма осећа се снажан утицај личности уметника, међу којима доминира Ханс Мозер својим познатим и увек свежим хумором. То је комичар који излази из оквира режије и даје увек нешто специфично своје; као што смо имали прилике видети у свим његовим филмовима. Његова глума је синтеза правог хумора и стварног проживљавања.

Ханс Холт познати љубимац бечке публике, иако још млад важи као умет-

ливо своје аутограме и интересујући се за нашу земљу срдечно су поздравили читаоце „Кола“. Том приликом задржао сам се у разговору са Хансом Мозером који ми је укратко испричао свој пут до филма:

„Родио сам се у једном бечком предграђу. Још у атељеу мага оца, који је био вајар, сањао сам о позоришним даскама, због чега сам стално посећивао театар. Позориште је постала моја страст, која ме је толико освојила да

сам ступио у једну путујућу трупу и играо у разним улогама по провинцији. Мој први велики успех доживео сам у Салцбургу, у улоги Молијеровог Бурдена. Тада су наступили антажmani у велиkim бечким позориштима. Фактакле сам прешао доцније к филму. Али то није ишло тако брзо ни глатко, као што се чини, јер сваки пут до успеха претставља тешку борбу којом је испуњено свако стварање.“

Никола Брезовић

Ханс Холт са Елфридом Дациг у улози оцачара и Нели (пекарева кћи)

се у једног оцачара. Отаџ је енергично против ове везе која му квари планове. Стога се оцачар (Ханс Холт) елегантно обуће и издаје за студента, који буде примљен да поучава Нели. Он буде од једног професора откријен и том приликом признаје своју љубав. Професор (Паул Хербергер) позива оца и саветује му да уда ћер. Овај забуњен, помисли да сам професор тражи руку његове Нели, и пресрећан што ће она да постане велика госпођа, огласи свечану веридбу. У последњем моменту открива

ник првог реда. Одликује се особите својим љуксим шамама, које увек имају правог ефекта, а које су укусно зачињене једном природном мимиком. Порнлат нам је из многих филмова, а нарочито из „Паметне Маријане“. Његова партнерица Елфрида Дациг, такође врло млада, али већ великог уметничког репономса, остаје како у свим радијним филмовима тако и у овом на висини своје улоге.

За време једне паузе Ханс Мозер и Ханс Холт дали су ми врло предупред-

Ханс Мозер

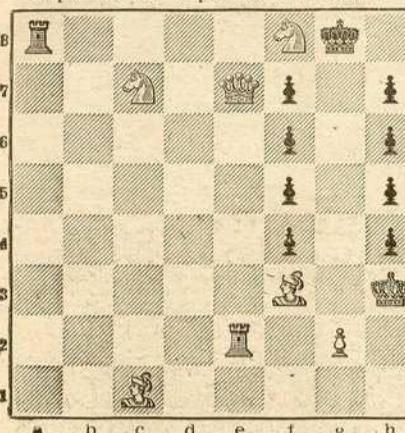
Fotos: Wien-Film

ЦА

ПРОБЛЕМ БР. 98

Игра штобом маршала саксонског

стao је на вагу. Вага је показала 200 кила.

Други, коме се на рамена попео трећи стao је после тога на вагу која је показала 190 кила.

Кад је, пак трећи, поседи првога, стao на вагу, она је показала 180 килограма.

Који је од ове тројице акробата био најтежи и колико је била његова тежина.

Ако се не будете снапши у овим разним килограмима, потражите одговор у најдунем броју.

Који је одговор тачан?

1 — Мамелуци су били:

свесненици
гардији
морепловци
високи чиновници

2 — Букефал је био:

војвода
филозоф
тиранин
коњ

3 — Асигнате су биле:

богиње
бильке
новчанице
болест

4 — Такозвани Опијев закон био је уперен против:

крадљиваца
хришћана
раскоши
војних бегунаца.

Код нас се ова животиња може наћи на Шар-Планини, али је већ знатно преречена.

Ова животиња има изванредно снажно тело и јаке шане као што их има леопард. Воли густе и непроходне шуме с много дивљачи, али силази и у села. Никада не скака већ се креће кораком или касом. Изврсно се пење по дрвећу. Опрезна је и лукава животиња те спада у најоддареније мачке. Дан проводи у полусну, а ноћу се шуња и тражи плен. Жртву обично скака на врат и општим зубима пресецда крвне судове на врату. Напада на срдића, тетребе, и уопште на сваку животињу коју може да савлада. Ако се налази у великој невољи напада и на човека.

Лови се ради крзна.

Долази у ред животиња којој прети изумирање. Како се зове ова животиња?

(End)

16 — Како се путовало у Србији пре сто година?

17 — Како су се раније звали: Књажевац, Краљево и Доњи Милановац?

18 — Шта је јогурт?

19 — На којој температуре се растопи злато?

20 — Да ли је усијаност растопљеног злата, сребра и бакра иста?

ИЗ 97-ОГ БРОЈА

Одговор на „БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ“

- 1) Вила се налази у улици Нишкој број 37. — 2) Седам сати пре подне. — 3) Виљ је опљачкан 1. октобра 1939. — 4) Кроз прозор који се налази лево у приземљу. — 5) Кроз прозор који се налази лесно на спрату. — 6) Скаканjem са кровна вејанде која се налази на предњем делу виле. — 7) На северној страни. — 8) Пет. — 9) Пет. — 10) Помоћу једног старог сандука од пива (ИБС). — 11) Има. — 12) Да, јер кроз димњак излази дим, што значи да је неко наложио ватру; сам обијач бавио се у вили свега два минута те није ни могао да заложи ватру. — 13) Да. — 14) Затворена. — 15) Не.

ДА ЛИ ЗНАТЕ?

ОДГОВОРИ

1 — На први поглед изгледа непрвотично да је потребна температура од две хиљаде степени да би од пшеничног зрина никла пшеница. Наравно, сва та толика топлота није потребна за ћелан дац, већ је распоређена на све длане клијања.

2 — Жито не може да сазри изнад седамдесетог степена северне ширине и то само због тога што у том крајевима за време клијања не може да накупни топлоте колико му је потребно.

3 — Мајмун јако воле остреле. Утврђено је да мајмуни умјеју врло вешто да отварају остреле помоћу камена.

4 — Такозвано летње време заведено је тек 1916. године и то најпре у Француској па онда и у многим другим државама.

5 — У време кала су дани дужи, сат се помера за шездесет минута напред, а када дани почну да крађују, поново се враћа за шездесет минута.

6 — Научници који су се тим питанјима бавили тврде да например који има такве очи, да му човек изгледа два и по пута већи него што је. Овица види човека за једну тренину већег него што је стварно, а пас међутим види човека знатно мањег него што је.

7 — На обалама Кубе ухваћена је једна огромна корњача, која је била дугачка четири метра, а тешка седам стотина кила. Научници мисле да је та корњача најмање пет стотина година стара.

8 — Орао може без хране да живи двадесет дана.

9 — Кондор може без хране да живи четрдесет дана.

10 — У Индији има преко 250.000 левоочица испод пет година старости које су већ верене. То је стари индиски обичај.

11 — Сваког минута (бар тако тврде статистичари) на целом свету се улови око 34.000 килограма рибе.

12 — Сунце прелази кроз висину 720 миља за један минут.

13 — У једном килограму гранита има бар десет грама воде кристализане. Ова вода одмах испари ако се грани затрива.

14 — Стари Египћани носили су обућу, која је слична данашњим сандалама и ципелама које се nose по кући. Ту обућу Египћани су правили најчешће од палминог лишћа, а врло ретко од коже.

15 — Албатрос је једна од ретких птица која може да лебди у ваздуху и по неколико дана, а да при томе ни један пут не махне крилима. Свакако најчудноватија, а у исто време најмања пошта на свету налази се код једног бурета, које је прилично далеко од обале чвршићне котом за дно. Као највећи који од ретких бродова, он у то буре остави пошту, а из бурета узме, ако је има. Сталовници малог места затим долaze чамцима и односе пошту. Ова чудновата пошта је под заштитом флота свих нација.

16 — Највеће и најснажније животиње снадају у биљождере. Ни слон, ни горила, који долази у већ најјачих животиња, никада не једу месо, већ искључиво биљну храну. Кит није риба иако живи у води. Кит је сисар. Иако пројдже као ретко који створ, кит нема зуба. Хуомит се употребљава за израду чистог челика.

17 — Готово сва жива бића спавају затворених очију. Има неколико изузетака и међу њих спадају и змије. Змије спавају са отвореним очима.

РЕШЕЊЕ УКРШТЕНИХ РЕЧИ

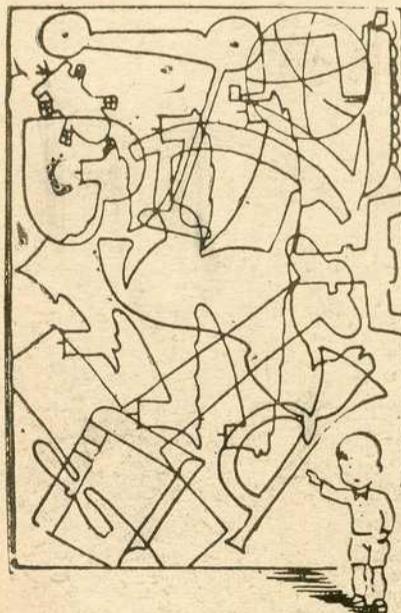
Хоризонтално: 1) Плин. 4) Врба. 7) Рехи. 8) Јук. 9) Врг. 10) Како. 12) Алат. 14) Косо. 17) Учен. 20) Жуљ. 21) Уоче. 22) Емир. 23) Грог. 24) Зима.

Вртикално: 1) Прек. 2) Леса. 3) Ниво. 4) Вуга. 5) База. 6) Акут. 11) Кус. 13) Јуч. 14) Круг. 15) Обор. 16) Охег. 17) Јуљ. 18) Еним. 19) Нора.

БИСТРО ОКО

И ово може да послужи као доказ да ли имате бистро око. Погледајте добро ову замршну слику. Можете ли

одмах да кажете шта је све напртано на тој слици. Јер иако је цртано једно преко другог, ипак је сваки цртеж потпуни и јасан!

ТРИ АКРОБАТА

Три циркуска акробата пошли су да вејају. Али акробати су акробати, те зато су решили да се мере на акробатски начин:

Први коме се други попео на леђа

Можете ли се сетити?

ЧИЈИ СУ ОВО СТИХОВИ?

ТРАГ

Желим:
да посесеш од мене само
тугу и свилу белу
и мирис благ...

Да попесеш од мене само
тугу и свилу белу
и мирис благ...
путева засутих лишћем свелим
са јабланова.

Да ли вам је познато чија је ова заштита лепа песма. Редите то брже напомене сараднику да би могао и име песника да забележи у своју поезију.

А ако, случајно не знаете, погледајте одговор који вам дајемо одмах доле.

(издавач П шоки)

КОЈА ЈЕ ОВО ЖИВОТИЊА?

Данашњи цртеж представља вам животињу која је некада била расширена по највећем делу Европе. Данас се може наћи само у Северној и Источној Европи, и Северној и Источној Азији.

ПИТАЊА

- 1 — Ко је подигао први парни млини у Србији?
- 2 — Од кога је Вук Караџић забележио познате народне песме: Бановић Страхиња и Женидба Максима Црнојевића?
- 3 — Ко је био Гроф од „Такова“?
- 4 — Када је у Србији уведен метарски систем?
- 5 — Шта је мелнирација?
- 6 — Да ли је који Србин био претседник друштва за ослобођење Афричких робова?
- 7 — Како су постале познате слике Себе Срба под Чарнојевићем и Крунише Душаново?
- 8 — Који је наш песник познат у књижевности као Нестор Жучин, и шта је био по занимљавију?
- 9 — Колико је било лекара за време рата 1885. године у Државној болници у Београду?
- 10 — Када су у Србији први пут уведене порто марке?
- 11 — Шта је „јункер“?
- 12 — Када је установљено прво хируршко одељење у Србији?
- 13 — Ко је компоновао познате песме: Стојанке мори Стојанке и Шано душо Шано?
- 14 — Како се раније звао „Калемегдан“?
- 15 — Када је Београд добио модерну канализацију, и за које време је она урађена?

РЕШЕЊЕ УКРШТЕНИХ РЕЧИ

Хоризонтално: 1) Плин. 4) Врба. 7) Рехи. 8) Јук. 9) Врг. 10) Како. 12) Алат. 14) Косо. 17) Учен. 20) Жуљ. 21) Уоче. 22) Емир. 23) Грог. 24) Зима.

Вртикално: 1) Прек. 2) Леса. 3) Ниво. 4) Вуга. 5) База. 6) Акут. 11) Кус. 13) Јуч. 14) Круг. 15) Обор. 16) Охег. 17) Јуљ. 18) Еним. 19) Нора.

Теби у даљини

Вролеће је било, још се добро сећам.
На брдашцу травном изнад нашег града,
Где вејасмо, драги, весели и срећни
У младости раној без бола и јада.

Али оних дана кад је судба хтела
Да нам зблажи душе, и срца, и очи.
Отишо си, драги, док је живот прео
Златне нити среће својом чудном моћи.

Отишо си а да нисам знала
Да се у мом срцу нова миса оваче
И да душа оста к'о самотна јела
Око које ветар завија све јаче.

Све је пренело као прамен магле.
Отишо си, премда вишта било није.
Без суза и речи, без праштања дугих,
Далеко, далеко, где сродника није.

И у глухе сате кад све живо става.
Само бледи месец са висина блистича.
У мени се јавља успомена плава.
Лепа као срећа, к'о кринови чиста.

Ах' доћиће време, вратићеш се, драги,
На брдашце травно изнад нашег града.
И бићемо опет весели и срећни,
И куџаће срца волјена и млада.

Крушевач

Д. Н. М.

Она верно чека свога вереника — заробљеног српског војника ...

(Снимак: А. Симић)

*Наша
у заробљеништву*

Група војника после повратка из заробљеништва, сада на раду у Београдској војној болници, сликана се заједно за болничаркама.

(Онимци: Приватна сајива)

Једна група српских војника у заробљеништву, Сталаг VI Е

Група заробљених српских официра из Офлага XIII Б

КАЛЕНДАР

КОДО
ХУМОР

МОГА КОМПИЈЕ

НЕДЕЉА 7 НОВЕМБАР.

Једног нашег суседа напустила су пруга после неких четрнаест година брачнога живота. Госи компанија га срео на степеништу, пружио му руку и таман зауставио да му нешто каже, кад га онај пресече:

— Не! Немојте ми честитати... Већ се вратила...

ПОНЕДЕЉАК 8 НОВЕМБАР.

Прегледао јуче лекар госпа компанију која је нешто кељкава ових хладних дана, па јој рекао:

— Госпођо, миоците се боле осећали кад бисте се навикнули да увек, кад спавате, лежите на десној страни...

— А, то никако не могу господине докторе — узе госпа компанија да се вајка...

— А, зашто?

— Зато, што мој муж увек у сну говори а ја на лево уво не чујем баш најбоље.

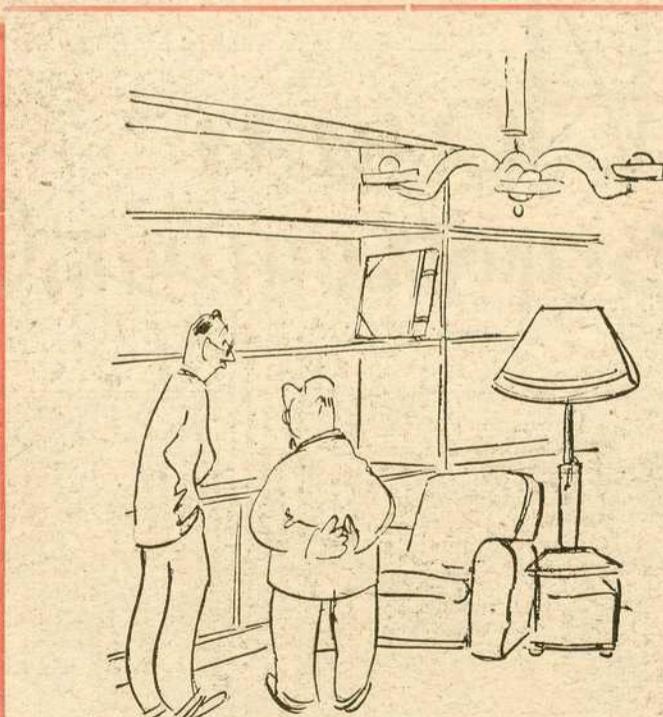
УТОРАК 9 НОВЕМБАР.

Уздизну две наше сусетке за пропаштим временича. Једна ће тек речи, после дубоког уздаха:

— Ах како је то дивно кад човек може да лешкари до десет сати пре подне и онда зазвонити собарницу...

— Шта зар имаш собарницу? — разрогачи очи она друга.

— Нажалост, за сада имам само звонце...

— Шта, зар у целој својој библиотеци имаш свега једну једину књигу?

— Да! Каталог књига које сам другима позајмил!

— А кад будете употребили лек који вам сада дајем, бићете млађи за десет година!

— Хвала гос' и докторе, само... да ми случајно због тога не одузму пензију.

СРЕДА 10 НОВЕМБАР.

Био јуче рођендан госпа компанијин па се скupило друштво. Седимо, пијуцкамо неко добро винце, а госи компанија нас по обичају забављају: Прича нам како неки лекар прегледао неког пацијента па му рекао:

— Плућа и срце све је у реду! Једино што вам је потребно то је кретање. Кретање, кретање и што више кретања... Најмање три сата дневно потребна вам је шетња...

Болесник завапио:

— Ух, ако Бога знаете госи докторе! Добро, паслушаћу вас, кад мора, само молим вас реците ми да ли ту шетњу треба да обавим пре разношења поште или после, јер ја сам, знаете, писмоноша...

— Шта? Ви тврдите да овај мајмун може да има највише четири године? А ја вам велим да би вам лепо могао бити отаџ!

ЧЕТВРТАК 11 НОВЕМБАР.

Пребацује, пре неки дан онај наш суплент из компаније лука својој лепшој половини:

— Молим те, жено, погледај мој зимски капут, што си ми га јутрос извадила... Опет су се увукли мольци...

— Е, то не разумем, кад сам баш нарочито обратила пажњу на твој капут па сам га, да се мольци не би увукли, била закопчала овога до доле...

ПЕТАК 12 НОВЕМБАР.

Пита синоћ госи компанија оног наше суседа што никако не може да уравнотежи своје брачно стање:

— Чујем да сте јуче имали велико друштво... Шта сте то прослављали?

— А, ништа нарочито... Славили смо десети повратак тридесетог рођендана моје жене...

СУБОТА 13 НОВЕМБАР.

Могли бисмо да се угледамо — каже јуче госи компанија — на сељаке из околине Београда у погледу „ширења вести“. И у прилог тога испричао нам како се отегао низ сељачких кола на друму, на самом улазу у варош. Неко запитао оног на првим колима:

— Шта има ново тамо код вас?

Сеља смаче раменима и рече:

— Питај оне у колима позади, они су доцније изишти из села!